

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ΟΥ} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 99

Η επιστροφή της Μητρόπολης. Η Μητρόπολης, βωβή ταινία του 1926 σε σκηνοθεσία Φριτς Λανγκ, είναι γνωστή σε όλους, σε όσους την έχουν δει και σε όσους δεν την έχουν δει, σαν την πιο προφητική "φουτουριστική" αναπαράσταση ενός κόσμου που είναι ήδη παρόν, τουλάχιστον ως περιβάλλον στις σύγχρονες μητροπόλεις. Πρόκειται για ένα οριακό έργο στην ιστορία του παγκόσμιου σινεμά που καθόρισε την εξέλιξή του. Τόσο στη θεματική του διάσταση σε επίπεδο σκηνογραφίας, ειδικών εφέ, σκηνοθεσίας του πλήθους κ.ά. όσο και στη θεματική των ταινιών επιστημονικής φαντασίας μέχρι την σημερινή ανάδειξη της ρεπλικας-ηρωίδας των βιντεοπαιχνιδιών. Υπήρξε ίσως το πιο φιλόδοξο σχέδιο ευρωπαϊκής παραγωγής που οδήγησε σε κατάρρευση την UFA, την πιο μεγάλη εταιρία στούντιο της εποχής, καθώς προσπάθησε να συνδυάσει από τη μια το μεγάλο θέαμα που θα προσέλυε το κοινό και από την άλλη τις πιο προωδημένες αισθητικές ποιότητες του εξπρεσιονισμού στη σκηνογραφία, στους φωτισμούς, στον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό των χώρων. Όπως επίσης την επική αφήγηση, μέσα από κοσμογονικές συγκρούσεις, εντάσεις δράσης και την ανάδειξη κάποιων πρωταγωνιστών που ερωτοτροπούν, με μια ζοφερή ατμόσφαιρα ενός κόσμου από την άλλη, όπου κυκλοφορούν απρόσωπα νευρώσαστα που μοιάζουν λιγότερο ανθρώπινα από τις μηχανές. Η ταινία μετά την πρώτη παρουσίασή της το 1927 ακρωτηριάστηκε για να "συμμετρευτεί" και έτσι ακρωτηριασμένη την έχουν δει για δεκαετίες, όσοι την έχουν δει. Αύριο όμως επανέρχεται εδώ, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ, για να προβληθεί στην πιο έγκυρη και πλήρη επανέκδοση της αρχικής της μορφής, με τη συνοδεία πρωτότυπης μουσικής. Για όσους την "έχουν δει" κι όσους δεν την έχουν δει. Και μετά βλέπουμε...

του Σωτήρη Ζήκου

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Γερή μπάζα / Marfa si banii (σελ. 6)

του **Cristi Puiu (Ρουμανία, 2001)** • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ένα μικρό βαλκανικό φιλμ που δεν βγαίνει από το αυτοκίνητο, το άδειο τοπίο της ρουμανικής επαρχίας, ήρωες χωρίς μεγάλες χρωματικές αποχρώσεις, που υπήρξε μια προβληματική παραγωγή.

Κι αύριο μέρα είναι (σελ. 10)

της **Δώρας Μασκλαβάνου** • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Η Δώρα Μασκλαβάνου αγαπημένη ηθοποιός της δεκαετίας του '80 επιστρέφει, από άλλη θέση, σ' αυτό που αγαπάει πολύ, τον κινηματογράφο. Σκηνοθετεί μια απλή καθημερινή ιστορία βγαλμένη μέσα από τους μύθους πόλης.

Κάτω από τ' άστρα / Under the stars (σελ. 6)

του **Χρίστου Γεωργίου (ΗΠΑ, 2001)** • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Με το βραβείο καλύτερης ταινίας πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στο Διεθνές Φεστιβάλ του Μόντρεαλ στις αποσκευές του ταξιδεύει ο κύριος σκηνοθέτης Χρίστος Γεωργίου στη Θεσσαλονίκη. Μας παρουσιάζει μια ταινία για τις ανθρώπινες σχέσεις και τη συλλογική μνήμη πέρα από την πρόσληψη γραμμής.

Metropolis

Η Μητρόπολης παρουσιάζεται αύριο Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, στις 21.00, στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, στο πλαίσιο του 42ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και με την υποστήριξη των Ινστιτούτων Goethe Inter Nationes των Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Τη μουσική σύνθεση του Μπερντ Σούλτχαϊς ερμηνεύει η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Σόφιας, υπό τη διεύθυνση του Νίκου Αθηναίου.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

- 5** «Ίσως είμαι πράγματι τεμπέλης», αποκαλύπτει ο Jerzy Skolimowski σε συνέντευξή του στο Πρώτο Πλάνο
- 6** Πέρα από την πρόσληψη γραμμής μας πηγάζει η ταινία του Χρίστου Γεωργίου και *Γερή μπάζα* από ρουμάνους μαφιόζους
- 7** Ο John Giannini και ο Cristi Puiu μιλούν για τα νέα μοντέλα κινηματογράφου και την κατάσταση στις χώρες τους
- 9** Ο Μάρκος Χολέβας και η Αφροδίτη Σπρίττα μιλούν για τις ηλεκτρονικές ερωτικές σχέσεις
- 10** Η Δώρα Μασκλαβάνου και η Ταμίλα Κουλίεβα σε μια συνεργασία με άξονα τον ηθοποιό
- 11** Για μια διαφορετική δραματολογία μιλά ο Γιάννης Ιωάννου, σε συνέντευξή της ταινίας *...Και το τρένο πάει στον ουρανό*
- 13** *My sweet home*: Ο Φίλιππος Τσίτος επιστρέφει από το Βερολίνο στην πατρίδα του
- 14** Έρωτες καθ' οδόν στους Νέους Ορίζοντες και μια συνέντευξη του Tomaz Thomson
- 15** Ο χρόνος είναι ένα ποτάμι που κυλά χωρίς επιστροφή, μας λέει ο Tsai Ming Liang
- 19** Τρεις ταινίες μικρού μήκους, μια συνέντευξη της Lucrecia Martel και *Μαύρα χάλια το χειμώνα* στην Αργεντινή

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλογο,

• Έχω ένα μικροπρόβλημα με το να βυθίζομαι στην οθόνη του υπολογιστή καθημερινά. Ένα μπαρμπαδέλι (σημ. πολύ μικρό, τοσοδούλιο ανθρωπάκι) έχει τρυπώσει πίσω από το δεξί μου μάτι και με την τράινα του προσπαθεί να πετάξει έξω την κόρη μου. Αύριο θα το βρέξουμε με σταγονίτσες. Κατά τα άλλα όλα καλά. Πέφτουν του φθινοπώρου τα φύλλα.

• Θετικός απόηχος του πάρτι του προσωπικού (και όχι μόνο) στην αποθήκη Γ. Ζωντανή μουσική, χορός, ο κόσμος αρκετάς συμμετείχε. Μόνο που τα τζαμπέ ποτά εξαφανίστηκαν πολύ νωρίς. Ένα τέταρτο περίμενα στην ουρά και μόλις έφτασε η σειρά μου στρέψαν οι... δεξαμενές. Η μια οπτική ανήκει στον Πάολο Κοελλίνο: «όταν θέλεις κάτι, όλες οι δυνάμεις του σύμπαντος συνωμοτούν υπέρ σου». Η άλλη είναι του Μέρφι, την οποία και παραφράζω: «όταν επιθυμείς κάτι, όλες οι δυνάμεις του σύμπαντος συνωμοτούν, για να αποτύχεις».

• Όσοι δηλώνετε μη φίλοι του ποδοσφαίρου, προσπεράστε άφοβα. Ο Γέρτζι Σκολιμόφσκι ανανέωσε τη συμπάθειά του για τον (εξαποδω) Παναθηναϊκό. Πριν ήταν ο Βαζέχα, λέει, τώρα είναι ο Όλι (Ολίσαντμπε), το νεαρό μούρο διαμάντι της Πολωνίας που οδηγεί εκ του ασφαλούς την εθνική του ομάδα και τον Παναθηναϊκό. Καλή τύχη ευχήθηκε για την πορεία των πράσινων στο Champion's League, αλλά το κύπελλο UEFA, θα το σηκώσει ο ΠΑΟΚ, να μου το θυμηθείτε. Ο Κοελλίνο, που λέγαμε.

• Βλέπω κάθε μέρα όλους τους λογοτέχνες που προλογίζουν με τα καλύτερα λόγια τις ελληνικές ταινίες στις συνελεύσεις και αναρωτιέμαι: Τόσο εύκολο ήταν να βρεθεί κάποιος λογοτέχνης που θα λατρεύει μια από τις ελληνικές παραγωγές; Γιατί ε'μένα δεν φαίνεται και τόσο εύκολο;

• «Μες στην ταινία μου υπάρχει ένα τραγούδι του Μπομπ Ντίλαν και λέει μέσα σε πέντε λεπτά, αυτό που προσπαθώ να πω εγώ σε εκατό. Αλλά για αυτό αυτός είναι ο Μπομπ Ντίλαν και εγώ είμαι αυτός που είμαι», δήλωσε ο Βαγγέλης Σειτανίδης, σκηνοθέτης της ταινίας *Αιώνιος Φοιτητής*. Δεν

travelling

Ο μεγάλος ύπνος... από ταινίες μπουκτίσαμε!

είδα ακόμα την ταινία, αλλά πρώτον ο τίτλος νομίζω μας αγγίζει όλους ανεξάρτητα της ηλικίας και δεύτερον οφείλουμε να αναγνωρίσουμε τη μετριοφροσύνη στα λόγια του σκηνοθέτη.

• Δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Στη συνέντευξη τύπου ο Τζον Μπούρμαν δήλωσε πως η καταστροφή του κινηματογράφου ήρθε με τους Σπλιμπεργκ και Λούκας που

Τζίτζης: Κοίτα επίμονα το φακό. Όπως σε έμαθα. Σαν μέδουσα. Ώσου να τον ζαλίσεις.

τομπεργκ εκδήλωσε το θαυμασμό του για το Σπλιμπεργκ, γιατί καταφέρνει να βγάξει την παιδική ματιά συνδυάζοντας την εμπορικότητα με την ποιότητα. Μόνο που δεν μπορεί να βλέπει όλες τις ταινίες του, γιατί αναπολεί τα χαμένα νιάτα και αισθάνεται άβολα... λέει.

• Λάτρες-κριτικοί του παλιού καλού λαϊκού ελληνικού κινηματογράφου δεν άντεξαν τις εικόνες-τοπία της Αντουανέτας Αγγελίδη

Το μωρό της Γιώτας κοιμάται σε press προβολή. Σίγουρα όταν θα μεγαλώσει θα γίνει κριτικός κινηματογράφου.

έδωσαν εμπορική κατεύθυνση στις παραγωγές. Η δήλωσή του ήταν και επικεφαλίδα στα αντίστοιχα ρεπορτάζ γνωστών εφημερίδων. Στον αντίποδα (κάτι που παραλείφθηκε δυστυχώς στη χθεσινή συνέντευξη του Τζέρι Σάτμπεργκ στο Πρώτο Πλάνο) είναι πως ο Σά-

και έριξαν έναν υπνάκο. Δε λέω, καλά έκαναν. Μόνο που ο ένας ροχαλίζει. Τον ακούνησαν, ευτυχώς, και σταμάτησε.

• «Μπορούσες να μείνεις έγκυος κοιτώντας τον», απομονωμένο σχόλιο στην αίθουσα συνεντεύξεων για το θρύλο Jay Hawkins. Ήταν μαύρος, ήταν δυναμικός, ήταν επιβλητικός, ήταν ένας θρύλος που αποτυπώθηκε με εξαιρετικό τρόπο στο ντοκιμαντέρ του Νίκου Τριανταφυλλίδη.

Μμμμ, νάτος, αυτός είναι στη φωτογραφία της εφημερίδας. Σε τσάκωσα, πουλάκι μου.

• Μια καρμέλα έχουν σχεδόν όλοι οι σκηνοθέτες και την επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά. Θα την πω κι εγώ συμφωνώντας μαζί τους. Έχουν πρόβλημα με τη διανομή. Δεν έχουν την αναμενόμενη βοήθεια από τους διανομείς. Τους έχει φειχτεί η θέση το Χόλιγουντ. Ενώ, αν τους έβλεπε το κοινό, θα γινόταν χαμός... Τι κρίμα!

• Θετικά σχόλια απέσπασε το *Κάτω από τα Άστρα* που συμμετέχει στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα, συμπαραγωγή Ελλάδας, Κύπρου και Μεγάλης Βρετανίας. Ταινία δρόμου στα κατεχόμενα της Κύπρου. Μόνο που σε μερικά κυπριακά θα χρειάζονταν και υπότιτλους. Εγώ είμαι ελλαδίτης.

• Κάποιοι από τους καλεσμένους των συνεντεύξεων παρουσιάστηκαν για τον περιβάλλοντα θόρυβο στην αποθήκη Γ. Σίγουρα, βέβαια, δεν φαίνεται οι θαμώνες, που κάνουν καλά αίσθηση, να κάνουν ο' ένα μπαρ, δηλαδή να συνδυάζουν τον καφέ με εποικοδομητική κουβεντούλα. Αν ήθελαν πραγματικά έπρεπε να βρεθεί άλλος χώρος. Και ο σκύλος χορτάτος και η πίτα άθικτη, είναι δύσκολο να επιτευχθεί.

• Φεύγοντας το απόγευμα από τις προβολές προκειμένου να θρέψω το θορυβώδη δαίμονα του στομαχιού, είπα να κάνω μια στάση στο μουσείο κινηματογράφου. Ο σωματώδης φύλακας στην είσοδο (όντας καχεκτικός, αδυνατούσα να τον προσπεράσω) είπε πως είναι κλειστά επειδή γίνονται έργα. Α, μάάλιστα. Διάβασα και τη σχετική ανακοίνωση. Κλειστά μέχρι τις 16 του μηνός. Πότε είναι η καλύτερη εποχή για έργα στο μουσείο κινηματογράφου; Τότε που δεν υπάρχει κόσμος... και φεστιβάλ.

• Όταν τρέχουν όλοι πέρα δώθε σαν σίφουνες, δεν υπάρχει έτσι λιγάκι το αίσθημα πως γεμίσαμε με Road Runners (το συμπαθές μπιτ μπιτ). Μόνο που δεν μπορώ να καταλάβω ποιο είναι αυτό το άτιμο κογιότι που τους κυνηγά όλους. Χρόνος υπάρχει, ας χαλαρώσουμε. Το άγχος γερνάει και κάνει ρυτίδες.

Νικ: Ξέρω, πάντα τα έλεγε καθαρά και σταράτα. Δέσπω: Ε, καλά. Και η Μαρία (Δαμανάκη) το ίδιο.

• Άκουσα μια παρέα που συζητούσε με θέρμη πως ήταν πολύ καλύτερη εκείνη η εποχή με τις πολλές αίθουσες στα διάφορα σημεία της πόλης, ενώ η τοποθεσία στο λιμάνι είναι πιο εμπορική και mainstream. Είναι λογικό να υπάρχουν γενικά γκρίνιες και είναι ακόμα πιο λογικό και θεμιτό κάποιες από αυτές να ευσταθούν. Για τη συγκεκριμένη όμως θα απαντήσω σαρκαστικά -και ας μου επιτραπεί η υπερβολή- λέγοντας πως πάσχει (η προκειμένη γκρίνια) από τα 3Μ. Μοιρολατρία Μεψψμοιρία Μιζέρια.

• Μια κυρία προσπαθούσε να περπατήσει στα πλακάκια. Γέρει, στίλετο, πανύψηλη και λεπτή, με τα χέρια όρθια να κρατούν ισορροπία, τα πόδια να λυγίζουν αριστερά και δεξιά, πρώτη φορά έβλεπα άνθρωπο να μοιάζει τόσο πολύ με μαριονέτα.

• Πρώτος στην προτίμηση του κοινού ο *Λησμονημένος ποιητής*. Έφερε ο Καρακάσης τους συμπατριώτες του:

• Τι να μην ξεχάσω για την Πέμπτη: τις σταγόνες που είπα στην αρχή, να ξαναδώ τα *Δυο Λιοντάρια στον Ειρηνικό* του Τζον Μπούρμαν με το τρομερό δίδυμο Λι Μάρβιν-Τοσίρο Μφούνε και να ανακαλύψω *Πώς ο Χάρυ Έγινε Δέντρο* από τον εξαιρετικό σκηνοθέτη Γκόρντν Λασκαλιέβιτς. Και το απογευματάκι δεν θα το πω σε κανέναν, θα τη σκαπουλάρω και θα ξω ένα δώρο υπνάκο.

Sotiris Babatzim - sbabajim@yahoo.gr

cine OLYMPION RENAULT	cine PAVLOS ZANNAS	cine JOHN CASSAVETES	cine TONIA MARKETAKI	cine FRIDA LIAPPA	cine TAKIS KANELLOPOULOS
11:00 New Argentinean Cinema 3 short films, O.V. Spanish, 87' ΠΑΖΑΡΕΜΑΤΑ / NEGOCIOS, Pablo Traperio, 1995 Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ / LA EXPRESION DEL DESEO, Andrian Caetano, 1998 ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ / REY MUERTO, Lucrecia Martel, 1996 12:30 International Competition ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΡΕΛΑΣ ΤΗΣ ΦΕΡΝΑΝΤΑ ΧΟΥΣΕΙΝ THE MAD SONGS OF FERNANDA HUSSEIN, 168' John Gianvito U.S.A., 2001 O.V. English 15:30 International Competition ΓΕΡΗ ΜΠΑΖΑ / MARFA SI BANII, 90' Cristi Puiu Romania, 2001 O.V. Romanian • English subtitles 17:30 Greek Film Festival ΚΙ ΑΥΡΙΟ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ / ΚΙ ΑΥΡΙΟ ΜΕΡΑ ΕΙΝΕ, 87' Dora Maskavanou Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 Out of Competition MY SWEET HOME, 87' Filippos Tsitos Germany / Greece, 2000 O.V. German / English 22:30 International Competition ΚΑΤΟ ΑΠΟ Τ'ΑΣΤΡΑ / UNDER THE STARS, 90' Christos Georgiou Cyprus / UK / Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 01:00 MIDNIGHT VISION : Orgasmic Cinema (3)	15:30 N.H. New German Cinema ΣΙΟΠΗΛΗ ΚΑΤΑΓΓΙΔΑ / STILLER STURM, 95' Tomaz Thomson Germany O.V. German • Spanish subtitles 18:00 N.H. International selection ΤΙ ΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙ; NI NEI PIEN CHI TIEN, 116' Tsai Ming-liang Taiwan - France, 2001 O.V. Mandarin-French-English-Taiwanese • English subtitles 20:30 N.H. International selection ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΤΕΡΕΣΚΑ / CZESC TERESKA, 91' Robert Glinski Poland, 2000 O.V. Polish • English subtitles 23:00 N.H. New French Cinema ΣΥΝΤΟΜΟ ΠΕΡΑΣΜΑ / BRÈVE TRAVERSEE, 84' Catherine Breillat France, 2001 O.V. French • English subtitles	15:00 N.H. American Independents Ο ΠΥΡΡΟΣ / THE CHATEAU, 90' Jesse Peretz USA, 2001 O.V. English / French 17:30 N.H. New German Cinema ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ MEIN LANGSAMER LEBEN, 85' Angela Schanelec Germany, 2001 O.V. German • English subtitles 20:00 N.H. New German Cinema ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ IN DEN TAG HINEIN, 120' Maria Speth Germany, 2001 O.V. German • English subtitles 22:30 N.H. 3x3 ΛΑΝ ΓΙΟΥ / LAN YU, 86' Stanley Kwan Hong Kong, 2001 O.V. Chinese • English subtitles	11:00 Balkan Survey ΟΔΗ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ / ODA PRESERNU, 100' Martin Srebotnjak Slovenia, 2001 O.V. Slovenian • English subtitles 13:00 New Argentinean Cinema ΠΙΤΣΕΣ, ΜΠΥΠΕΣ ΚΑΙ ΤΖΙΓΑΡΑΚΙΑ PIZZA, BIRRA, FASO, 90' Bruno Stagnaro, Israel Andrian Caetano Argentina, 1997 O.V. Spanish • English subtitles 15:30 Balkan Survey ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ'ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ HERKES KENDI EVINDE, 110' Semih Kaplanoglu Turkey, 2001 O.V. Turkish • English subtitles 18:00 New Argentinean Cinema ΧΕΙΜΩΝΑΣ, ΜΑΥΡΑ ΧΑΛΙΑ INVIERNO MALA VIDA, 84' Gregorio Cramer Argentina, 1997 O.V. Spanish • English subtitles 20:30 Balkan Survey ΠΙΣΕ Ο ΧΑΡΥ ΕΓΙΝΕ ΔΕΝΤΡΟ HOW HARRY BECAME A TREE, 100' Goran Paskaljevic Ireland/Italy / UK/France, 2001 O.V. English 23:00 New Argentinean Cinema ΣΙΛΒΙΑ ΠΡΙΕΤΟ / SILVIA PRIETO, 92' Martin Rejtman Argentina, 1999 O.V. Spanish • English subtitles	13:00 John Boorman Retro ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΡΑΓΚΟΥΝ / BEYOND RANGOON, 99' USA, 1995 O.V. English 15:30 John Boorman Retro ΔΥΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ HELL IN THE PACIFIC, 103' USA, 1968 O.V. English 18:00 Special Screenings ΜΠΟΣΜΑΝ ΚΑΙ ΛΕΝΑ BOESMAN & LENA, 90' John Berry France / South Africa, 2000 O.V. English • French subtitles 20:30 International Competition ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟ ΠΡΟΓΝΩΣΤΗ HATOUNA MEHUHERET, 100' Dover Kosashvili Israel / France, 2001 O.V. Georgian / Hebrew • English subtitles 23:00 International Competition ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΓΑΛΑ / KRUIH IN MLEKO, 68' Jan Cvitkovic Slovenia, 2001 O.V. Slovenian • English subtitles	13:30 Greek Films 2001 E-MAIL, 103' Markos Hovelas Greece, 2000 O.V. Greek • English subtitles 15:30 Stavros Tormes Retro • ΘΗΡΑΚΙΟΣ ΟΡΘΡΟΣ THIRAKIOS ORTHROS, 20' Greece, 1967 Kostas Sifkas - Stavros Tormes O.V. Greek • English subtitles • ΚΑΡΚΑΛΟΥ / KARKALOU, 83' Greece, 1984 O.V. Greek - French subtitles 18:00 Greek Films 2001 ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: ΕΝΑΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ATHANASSIOS HRISTOPOULOS: ENAS LISMONIMENOS POIHTIS, 61' Stamatis Tsarouchas Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 20:00 Greek Films 2001 ΚΛΕΦΤΗΣ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ KLEFTIS I PRAGMATIKOTITA, 83' Antoinetta Angelidi Greece, 2001 O.V. Greek • English subtitles 22:30 Greek Films 2001 ΑΙΩΝΙΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ / EONIOS FITTIS, 100' Greece, 2000-2001 O.V. Greek • English subtitles 00:30 Greek Films 2001 SCREAMIN' JAY HAWKINS-I PUT A SPELL ON ME, 105' Nicholas Triandafyllidis Greece, 2001 O.V. English-Greek

ΑΠΟΝΟΜΗ ΧΡΥΣΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΗ ΔΕΣΠΩ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

Η Ζωή Ντασσέν απένειμε το Χρυσό Αλέξανδρο στην κυρία της μεγάλης οδόνης και της θεατρικής σκηνης Δέσπω Διαμαντίδου, για το σύνολο της προσφοράς της στην τέχνη.

Από τη Δέσπω Διαμαντίδου μίλησαν ο Διευθυντής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης Μιχάλης Δημόπουλος, ο Πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου Διαγόρας Χρονόπουλος και ο κριτής και Σύμβουλος Κινηματογραφίας Γιάννης Μπακογιαννόπουλος. Οι τρεις που παρευρίσκονταν, καταχειροκρότησε όρδιο, εμφανώς συγκινημένο, τη μεγάλη ηθοποιό. Μετά το τέλος της τιμητικής εκδήλωσης, προβλήθηκε ένα ημίωρο πορτρέτο της Δέσπωσης Διαμαντίδου, που μετέληκε ο Άρης Μπαφαλούκας.

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ & ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ

Πέμπτη 15 & Παρασκευή 16 Νοεμβρίου
Αποθήκη 1, Cine Τζον Κασσαβέτης

Ψηφιακός κινηματογράφος (Digital cinema) ή e-cinema είναι το σύστημα που μεταφέρει κινηματογραφικές ταινίες και κάθε άλλου τύπου οπτικοακουστικό πρόγραμμα μεγάλης ευκρίνειας, κάνοντας χρήση της ψηφιακής τεχνολογίας. Είναι μια τεχνολογία που μπορεί να αντικαταστήσει εντελώς το φιλμ σαν υλικό αποτύπωσης εικόνων και ήχου. Η εικόνα και ο ήχος ψηφιοποιούνται, συμπιέζονται και κωδικοποιούνται. Στη συνέχεια, μεταφέρονται με ηλεκτρομαγνητικές μεθόδους, δορυφορικά ή καλωδιακά, στους κινηματογράφους, όπου αποθηκεύονται σε σκληρούς δίσκους, πάντα σε υψηλή ευκρίνεια. Με αυτόν τον τρόπο το Digital cinema καλύπτει πλήρως όλα τα στάδια παραγωγής και διανομής της κινηματογραφικής ταινίας, παρέχοντας ασφάλεια και ευελιξία στη δημιουργία, τακτικά στην επεξεργασία, και οικονομία στην παραγωγή και διανομή.

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης εισβάλλει δυναμικά στην ψηφιακή εποχή. Το Ολύμπιον-Ρεναύτ θα είναι η πρώτη αίθουσα Digital Cinema στη Βαλκανική και την ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, και η ενδέκατη στην Ευρώπη. Παράλληλα, διατηρείται και η λειτουργία του παραδοσιακού κινηματογράφου: η αίθουσα θα συνεχίσει να προβάλλει ταινίες γυρισμένες σε φιλμ, έχοντας επιπλέον τη δυνατότητα να αξιοποιεί τη νέα τεχνολογία και να παρουσιάζει ταινίες που ενδεχομένως ποτέ δεν θα αποτυπωθούν σε σελλιδόντ.

Στην Ευρώπη, λειτουργούν ήδη οι εξής αίθουσες Digital Cinema: η Kinerpolis στις Βρυξέλλες, η Groumont Aquaboulevard στο Παρίσι, οι Uci Kinowelt στο Βερολίνο και στο Ντίσελντορφ, η Cinedom στη Γκίπ στην Κολωνία, η Uci Chinese Diagonal στη Βαρκελώνη, η Cinopolis Ciudad de la Imagen στη Μαδρίτη, η Warner Village Star City στο Μπέρμινγκχαμ, οι Odeon Leicester Square και Warner Village West End στο Λονδίνο και η Uci Filmworks στο Μάντσεστερ.

Εξάλλου, περισσότερες από 50 αίθουσες διεθνώς διαθέτουν την υποδομή του Digital Cinema, ωστόσο ο αριθμός τους αυξάνεται θεαματικά από μέρα σε μέρα.

Κατά τη διάρκεια του διημέρου, το Φεστιβάλ θα είναι σε ζωντανή και αμφίδρομη οπτικοακουστική σύνδεση (teleconference) με το Πανεπιστήμιο Πατρών. Καθηγητές και φοιτητές του Πανεπιστημίου Πατρών θα συμμετάσχουν από απόσταση στην εκδήλωση, ενώ θα κληθούν επίσης να συμμετάσχουν εκπρόσωποι της πανεπιστημιακής και φοιτητικής κοινότητας της Θεσσαλονίκης. Με τη ζωντανή σύνδεση θα αναδειχθούν περαιτέρω οι δυνατότητες του συστήματος προβολής Digital Cinema, με το οποίο μπορεί να επιτευχθεί προβολή από απόσταση μέσω δορυφόρου. Η εγκατάσταση θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια του Πανεπιστημίου Πατρών, της NETConnect S.A., και του ΟΤΕ.

Μέρα πρώτη (15.11.01), από τις 12.00 μέχρι τις 15.00 - Συμπόσιο

«Δημιουργικότητα και Νέες Τεχνολογίες»

- Εισηγήσεις
 - Angelo D'Alessio, Πρόεδρος της Επιτροπής Τεχνολογίας Digital Cinema
 - Γιάννης Καλογερόπουλος, σκηνοθέτης-3D Animator
 - Τάσος Μπουλμέτης, παραγωγός-σκηνοθέτης
 - Γιώργος Παπανικολάου, καθηγητής, Εργαστήριο Ηλεκτροακουστικής, Τηλεοπτικών Συστημάτων και Ηλεκτρονικών ΜΜΕ, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
 - Patrick Prado, σκηνοθέτης

2. Ανοικτή συζήτηση

- Προβολές
 - Θα προβληθούν τρεις ταινίες μικρού μήκους, η παραγωγή και η επεξεργασία των οποίων έγινε με ηλεκτρονικά μέσα:

- Public Space του Jia Zhaohg Ke
- Digitopia του John Akomfrah
- A Conversation With God του Tsai Ming Lang.

Οι ταινίες αυτές πρωτοπαρουσιάστηκαν ως ενιαίο πρόγραμμα στο τελευταίο Φεστιβάλ Βενετίας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ Α' ΠΡΟΒ Β' ΠΡΟΒ ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία	3,841	4,141	3,991
2. Σαν άντρας	3,886	3,977	3,931
3. Πίσω στην πατρίδα	3,966	3,542	3,754
4. Φωμί και γάλα	3,678		
5. Imago	3,214	3,306	3,260
6. Το είδωλο στον καθρέφτη	3,594	3,711	3,653
7. Bar	3,460	3,327	3,394
8. Καθυστερημένο προξενίο	4,100		
9. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν	4,059		
10. Γερή μπάζα			
11. Τίρανα έτος μηδέν			
12. Μια έφηβη			
13. Κινητός στόχος			
14. Επίθεση με άνθρακα			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς	3,625	4,237	3,931
2. Αβίωτες μνήμες	4,391	4,125	4,258
3. Ο χορός των αλόγων	3,910	3,903	3,907
4. Οι ακροβάτες του κήπου	4,155	4,144	4,149
5. Γη και άνθρωποι	3,388	3,722	3,555
6. Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω	3,773	3,894	3,834
7. Δεκαπενταύγουστος	4,086	4,038	4,062
8. Οι ψυχές των καϊκιών	3,697	3,714	3,706
9. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση	3,560	2,940	3,250
10. Η κοιλιά της μέλισσας	3,566	3,375	3,470
11. Είδωλο και ρόλος	2,967	2,840	2,903
12. Οι απέκει	4,788		
13. Σώσε με	4,351	4,080	4,216
14. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λημονημένος ποιητής	4,813		
15. Αιώνιος φοιτητής			
16. Κλέφτης ή πραγματικότητα			
17. Κι αύριο μέρα είναι			
18. Κάτω από τ' άστρα			
19. Ημερολόγιο καταστροφών - Γιώργος Σεφέρης			
20. Το τάμα			
21. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα			
22. Αλέξανδρος και Αϊσέ			
23. Το μόνον της ζωής του ταξιδιού			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ΟΙ ΘΕΑΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΟΥ 42ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Τα 28.186 έφθασαν τα εισιτήρια σε όλες τις αίθουσες, στις πέντε πρώτες μέρες της φετινής διοργάνωσης, σχεδόν κατά 7.000 περισσότερα από το περσινό Φεστιβάλ, που ήταν 21.460.

Την Τρίτη 13 Νοεμβρίου, η ταινία που έκανε τα περισσότερα εισιτήρια ήταν το *Σώσε με* του Στράτου Τζίτζη (680), στην αίθουσα Ολύμπιον **RENAULT**. Ακολούθησαν οι προβολές των ταινιών *Bar* του Διεθνούς Διαγωνιστικού, *Moebius* του Νέου Αργεντινού Κινηματογράφου και *Orgasmic Cinema* (1) με 300.

Lightship

BAR & RESTAURANT

Festival Centre, Αποθήκη Γ / Warehouse C

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES

- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παντελής Βούλγαρης

Κώστας Κουτσουμάκης

Αντώνης Κάκκινος

Πληροφορίες-εγγραφές: N.Y.C., Κατομή 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nycth@nyc.gr

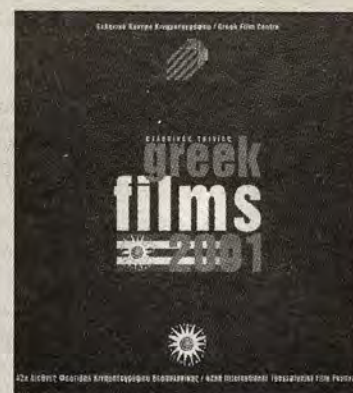
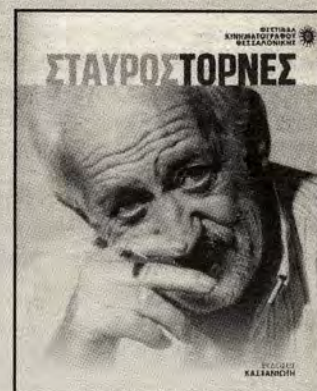
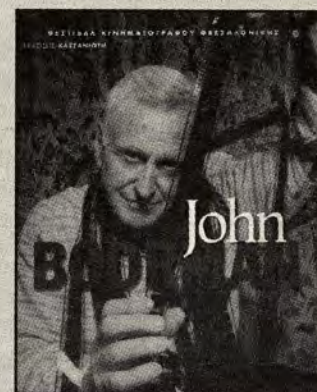
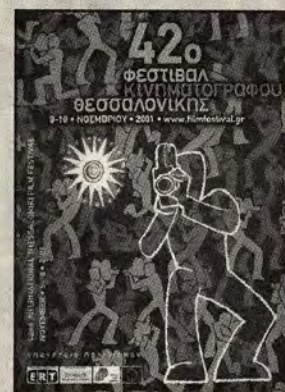

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

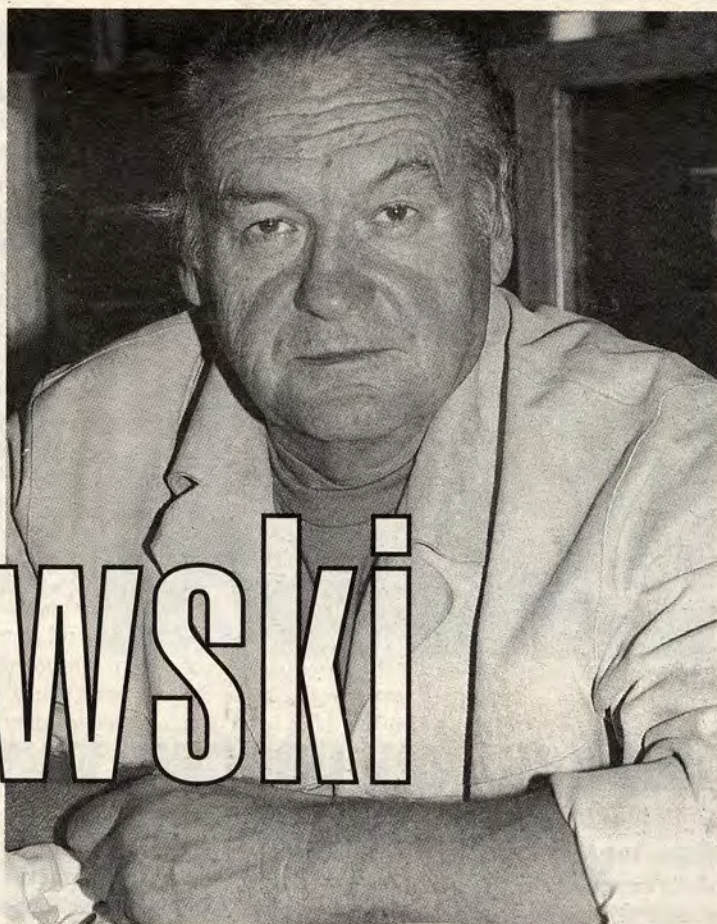

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

«Μ' αρέσει η πόλη πάρα πολύ κυρίως εξαιτίας του φωτισμού. Είναι κάτι το ιδιαίτερο, λόγω του συνδυασμού νερού και ουρανού. Υπάρχει ένα μυστηριώδες φως που δεν ξέρω από πού πηγάζει. Αυτό που μ' αρέσει όμως περισσότερο είναι η μεταχείριση των αδέσποτων σκύλων. Είναι τόσο πολλοί σκύλοι στους δρόμους που κοιμούνται ειρηνικά, πολύ φιλικοί και πολύ όμορφοι. Είναι φανταστικό. Τα αδέσποτα σκυλιά στη Θεσσαλονίκη είναι τα πιο όμορφα στον κόσμο, που αυτό λέει κάτι και για τους ανθρώπους.»

Jerzy Skolimowski

Βρεθήκαμε με τον κύριο Σκολιμόφσκι στο ξενοδοχείο του, σε ένα απόμακρο τραπεζάκι, δίχως ενοχλητική βαβούρα. Εύθυμος και προσιτός μίλησε ανοιχτά για τη δουλειά του, δίχως ενδοιασμούς και κατέθεσε κάποιες, αν μη τι άλλο, απροσδόκητες μαρτυρίες.

Ποια θεωρείτε πως ήταν η καλύτερη ταινία σας; Νομίζω πως η μεγαλύτερη επιτυχία μου ήταν το *Moonlighting* με τον Τζέρεμι Άιρονς. Ίσως δεν ήταν ο μεγαλύτερος αστέρας με τον οποίο συνεργάστηκα, αλλά ήταν εξαιρετικά δημοφιλής εκείνη την εποχή, έφτανε στο αποκορύφωμα της καριέρας του και η συμμετοχή του στην ταινία βοήθησε σημαντικά. Η ταινία ήταν τόσο ιδιαίτερη, αφού ασχολήθηκε μ' ένα γεγονός που έλαβε χώρα στις 12 Δεκεμβρίου και σε λιγότερο από ένα μήνα μετά άρχισαν τα γυρίσματα, ενώ προβλήθηκε τελικά στις Κάννες το Μάιο. Δηλαδή σε λιγότερο από πέντε μήνες συνέβησαν όλα, που σημαίνει ότι ξοδεύτηκε ένα τεράστιο απόθεμα ενέργειας. Ήταν μερικός αυτοσχεδιασμός και όλοι έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους. Παλιότερα ήταν πολύ πιο εύκολο να στήσεις μια ταινία. Τώρα δεν μπορείς ούτε να ονειρευτείς μια τέτοια παραγωγική διαδικασία. Πρέπει να έχεις ολοκληρωμένο σενάριο, να εγκριθεί από τους χρηματοδότες, από τους ηθοποιούς και χρειάζονται μήνες, μερικές φορές χρόνια, για να ξεκινήσεις. Και κάθε φορά γίνεται ακόμα πιο δύσκολο να βρεις λεφτά. Τώρα που η πολιτική κατάσταση στον κόσμο είναι εντελώς καινούρια, υπάρχουν προβλήματα με τις ασφάλειες. Πρέπει να ασφαλίσεις τους ηθοποιούς και την ταινία. Είναι ένα μπέρδεμα. Όσο για το *Moonlighting* νομίζω πως ήταν και η ταινία που μου έδωσε το περισσότερο πρεστίτζ και εμπορική επιτυχία στην Αμερική και συμπεριλήφθηκε σε κάποιες λίστες καλύτερων ταινιών της δεκαετίας. Επίσης κέρδισε βραβείο στις Κάννες. Νομίζω πως ήταν το φιλμ που μου έδωσε τη μεγαλύτερη ικανοποίηση. Αλλά είναι η καλύτερη μου ταινία; Δεν ξέρω. Μ' αρέσουν εξίσου μερικές ακόμα, κάποιες πολωνικές μου ταινίες και το *The Shout* (Η Κραυγή).

Από πού αντλείτε την έμπνευσή σας στη ζωγραφική; Η μεγαλύτερη επιρροή στο έργο μου είναι το μέρος στο οποίο μένω. Έχω ένα σπίτι στο Μαλιμπού, το οποίο κρέμεται στην άκρη ενός βράχου, πάνω από τον ωκεανό. Το μόνο που βλέπω είναι ο ουρανός και η θάλασσα, ζω ουσιαστικά σε μια μινιατούρα του Γιβραλτάρ. Κι αυτή η αχανής φύση που απολαμβάνω κάθε μέρα και νύχτα επηρεάζει το σκοτεινό χρώμα των έργων μου. Πολλά από τα έργα μου είναι σκοτεινά, γκριζα. Και τα μεγέθη. Δεν μπορώ να ζωγραφίσω σε λιγότερο από 2,5x1,5 μέτρα, και φυσικά δύσκολα βρίσκεις τοίχους για να κρεμάσεις τους πίνακες. Αλλά δεν με νοιάζει. Είναι πολύ δύσκολο να τους πουλήσεις. Όμως αφού μπορώ και ζω από τις ταινίες μου, έχω την άνεση να ζωγραφίζω για τον εαυτό μου αδιαφορώντας για τα χρήματα. Πάντως προτιμώ να πουλάω τα έργα μου στα μουσεία επειδή εκεί έχει πρόσβαση και ο πολύς κόσμος, αλλά κι εγώ. Δίνω όμως και στους φίλους μου. Ο Τζακ Νίκολσον έχει τέσσερις πίνακές μου, ο Ντένις Χόπερ τρεις. Ποτέ δεν πούλησα κάτι μέσω των γκαλερί. Με εκνευρίζει που παίρνουν τα μισά λεφτά, οπότε τις χρησιμοποιώ μόνο για εκθέσεις.

“Ειλικρινά και χωρίς να θέλω να κολακέψω τον κύριο Δημόπουλο, αισθάνομαι πως είναι το καλύτερο φεστιβάλ του κόσμου, εξαιτίας της ατμόσφαιρας. Είναι ένα φεστιβάλ νέων. Νέοι δημιουργοί, νεανικό κοινό. Νομίζω πως η φόρμουλα είναι καταπληκτική.”

Πολλοί καλλιτέχνες υποστηρίζουν πως ποτέ δεν μπορούν να αποδώσουν απόλυτα την αρχική εικόνα που είχαν στο μυαλό τους.

Ίσως δεν θα έπρεπε να πω κάτι τέτοιο, αφού μπορεί να ακουστεί παράξενο, αλλά ποτέ δεν είχα κάποια εικόνα στο μυαλό μου. Μερικές φορές δεν ξέρω καν τι ζωγραφίζω. Ας το εξηγήσω. Καταρχήν η κλίμακα των έργων μου είναι τόσο μεγάλη, δεύτερον ζωγραφίζω σε ξύλο και τρίτον χρησιμοποιώ τεράστιες ποσότητες μπογιές. Δεν ζωγραφίζω με σωληνάκια, αλλά αγοράζω κουβάδες. Επίσης δεν χρησιμοποιώ πινέλα, αλλά συνήθως ένα κλαδί ή ραβδί, με το οποίο ανακατεύω την μπογιά. Οπότε κατά ενενήντα τοις εκατό τα έργα μου φτιάχνονται από την όρεξή μου για ένα χρώμα. Ξυπνάω το πρωί και λέω: «Χμ, θέλω να ζωγραφίσω κάτι. Να προσπαθήσω κάτι σε μοβ ή μήπως σε πράσινο ή γκρι;». Είναι η διάθεση να δεις το συγκεκριμένο χρώμα. Πάντα ζωγραφίζω οριζόντια έξω από το σπίτι μου, λόγω του καλού καιρού. Υπάρχει ένα ειδικό μέρος κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. Παίρνω, λοιπόν, τον αντίστοιχο κουβά χρώματος, ρίχνω την μπογιά πάνω στον καμβά, με το ξύλο προσπαθώ να δώσω κάποια σχήματα και μετά σταματώ και σκαρφαλώνω στο δέντρο. Είναι αστείο, γιατί μπορώ συγχρόνως να εξασκώμαι, αντί να πηγαίνω σε βαρετά γυμναστήρια. Σκαρφαλώνω τρία, τέσσερα μέτρα, κοιτάω κάτω και βλέπω τι υπάρχει, αν βγαίνει κάποια μορφή. Ίσως είναι μια γυναικεία φιγούρα ή ένα τοπίο ή οτιδήποτε άλλο. Και μετά παίρνω την ίδια μπογιά ή κάποια άλλη και κάνω κάτι περισσότερο. Το αστείο της υπόθεσης είναι πως είμαι αλλεργικός στη μυρωδιά της μπογιές, για αυτό ζωγραφίζω γρήγορα. Πρέπει να ρίχνω μια μεγάλη ποσότητα χρώματος, να κάνω γρήγορες κινήσεις, μετά να απομακρύνω και να το βλέπω από μακριά. Ύστερα πάω στο σπίτι μου ή κάνω μπάνιο και περιμένω μια ώρα μέχρι να στεγνώσει. Επιστρέφω, σκαρφαλώνω ξανά στο δέντρο και κάπως έτσι συνεχίζω. Είναι πολύ διασκεδαστικό, αφού ποτέ δεν μάχομαι με τον πίνακα. Δεν μ' ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες. Μερικές φορές δεν βγαίνει κάτι καλό, οπότε ρίχνω άλλο χρώμα και γι' αυτό κάποιοι πίνακές μου έχουν τόσο παχιά στρώματα μπογιές.

Ο Ρόμαν Πολάνσκι έχει πει πως ήσασταν ο πιο ταλαντούχος και συγχρόνως ο πιο τεμπέλης της πολωνικής σχολής.

Ναι, είναι αλήθεια πως το είπε ο Ρόμαν. Και ίσως έχει δίκιο. Κοιτάζοντας πίσω τις ταινίες μου, αισθάνομαι πως αρκετές υστερούν σε προετοιμασία. Έκανα μια ταινία για κάποιο ιστορικό γεγονός, αλλά δεν διάβαζα τα βιβλία, δεν μελετούσα την περίοδο. Δούλευα με το ένστικτο και πάντα μ' άρεζε ο αυτοσχεδιασμός. Εκεί είμαι και ο καλύτερος. Ίσως επειδή πράγματι είμαι τεμπέλης. Λατρεύω να μην κάνω τίποτα. Και πρακτικά έτσι όπως ζωγραφίζω είναι σαν να μην κάνω τίποτα. Αυτός είναι ο τρόπος μου και ίσως αυτή η τεμπελιά με βοηθάει να είμαι τόσο δημιουργικός, αλλά αυτό δεν θα το κρίνω εγώ.

Συνέντευξη: Σωτήρης Μπαμπατζιμόπουλος

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Άκης Σακελλαρίου, ηθοποιός

[...] Η ιστορία του Λουκά δεν είναι τραγική προσωπικά για εκείνον. Είναι μια γενικότερη ιστορία που αφορά όλο τον ελληνισμό. Είναι μια κατάσταση που μας αγγίζει όλους. Κι αυτό αν θες είναι το κλειδί για την άποψη της ερμηνείας.

[...] Οι κύπριοι έχουν το ελληνικό στοιχείο μέσα τους σε μεγάλο βαθμό. Μάλλον εμείς έχουμε διαφοροποιηθεί και δεν ξέρω κατά πόσο το έχουμε καταλάβει. Υπ' αυτές τις συνθήκες νομίζω ότι μεγαλώνει η απόστασή μας από την πραγματικότητα.

[...] Η ταινία δεν υποστηρίζει ακριβώς την ειρηνική συνύπαρξη των δύο λαών. Υποστηρίζει την συναισθηματική συνύπαρξη των ανθρώπων. Το επικεντρώνει στην ανθρώπινη πλευρά και όχι τόσο στις εθνότητες.

[...] Επέλεξα να παίζω στην ταινία γιατί ακριβώς ο κόσμος έχει αρχίσει να ξεχνάει. Άλλος περισσότερο, άλλος λιγότερο αντιμετωπίζει το κυπριακό σαν κάτι αραχνιασμένο. Πάντοτε άλλωστε μου άρεσε να κάνω ταινίες που έχουν λόγο πολιτικό.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Γιώργος Χατζηνεοφύτου μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Με τον Χρίστο Γεωργίου δεν θυμάμαι καλά πότε πρωτογνωριστήκαμε, ήταν πάντως πριν από αρκετά χρόνια και αφότου εγώ, από το 1989, είχα αποφασίσει να ακολουθήσω το δρόμο του μουσικού. Αφού γνωριστήκαμε μου ζήτησε να γράψω τη μουσική για την ταινία του *Τα χέρια της γιαγιάς*, μ' αυτή μάλιστα τη μουσική κέρδισε κι ένα βραβείο στο φεστιβάλ της Δράμας. Δύο χρόνια μετά έγραψα τη μουσική για την ταινία του *Η βάπτιση* και τώρα συνεργαζόμαστε για μια ακόμη φορά.

[...] όταν άρχισα να γράφω τη μουσική έπρεπε να λάβω υπόψη μου και να αντιμετωπίσω δυο διαφορετικές απόψεις και λειτουργίες της μουσικής στην ταινία. Από τη μια να γράψω μουσική που ίσως ο θεατής δεν την αντιλαμβάνεται άμεσα γιατί είναι ουσιαστικά μέρος από το τι βλέπει και τι ακούει στην ταινία. Από την άλλη χρειαζόταν να γράψω μουσική που να είναι πιο ανοιχτή και κυρίως, όπου δεν υπήρχε διάλογος, να εκφράζει τις διαθέσεις των χαρακτήρων της ταινίας...

[...] Είδα την ταινία πριν αρχίσω να γράφω τη μουσική και αισθάνθηκα έλξη από το δυνατό της θέμα. Ένωσα ότι δεν είναι απλώς μια ιστορία αγάπης αλλά ότι αυτό το συναίσθημα της αγάπης συνυπάρχει με τη θλίψη, τη λαχτάρα για το σπίτι και τη νοσταλγία... Οι ιδέες μου για τη μουσική έρχονταν η μια μετά την άλλη από όσα λέει η ταινία, από τις απόψεις της, από την αγάπη όπως αυτή περιγράφεται, από τους χαρακτήρες των ηρώων, από την Κύπρο, τα ιστορικά δεδομένα και συμφοροζόμενα που υπάρχουν στην ιστορία της ταινίας, και φυσικά από το κυρίαρχο συναίσθημα της νοσταλγίας. Όλα αυτά ραμμένα μαζί, με τον ένα ή άλλο τρόπο ήταν ο καμβάς της μουσικής μου.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΟΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Κάτω από τ' άστρα / Under the stars

του Χρίστου Γεωργίου (Κύπρος / Μ.Βρετανία / Ελλάδα, 2001)

Ο Λουκάς είναι ένας μοναχικός άνδρας που ζει στην ελεύθερη Κύπρο. Συχνά πυκνά κατακλύζεται από εφιάλτες, από οδυνηρές μνήμες. Στην τρυφερή παιδική του ηλικία έζησε την τούρκικη εισβολή, τον πόλεμο, το θάνατο των γονιών του. Η Φοίβη είναι μια σύγχρονη και ζωηρή γυναίκα. Κουβαλάει κι αυτή αιματοβαμμένο παρελθόν αλλά αντιμετωπίζει τελείως διαφορετικά τα πράγματα από τον Λουκά. Ούσα κυνική, τυχοδιώκτρια κάνει ό,τι μπορεί για να αποκοπεί από τα φαντάσματα του παρελθόντος, αποζητά το εύκολο κέρδος κάνοντας ακόμη και λαθρεμπόριο με ανθρώπους από την άλλη μεριά της πράσινης γραμμής. Οι συγκυρίες τα φέρνουν έτσι ώστε οι δυο τους να βρεθούν συνταξιδιώτες σε μια περιπλάνηση στα κατεχόμενα με προορισμό το ερειπωμένο και εγκαταλελειμμένο χωριό του Χρίστου. Η συγκλονιστική περιήγηση σε τόπους αγαπημένους που ζούνε μόνο οι αναμνήσεις των ηρώων θα αλλάξει τη ζωή τους. Και οι δυο θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουν το παρελθόν τους αλλά και να λάβουν αποφάσεις για μέλλον τους. Έχοντας εξασφαλίσει χρηματοδοτές από την Ελλάδα, την Κύπρο και την Μεγάλη Βρετανία ο Χρίστος Γεωργίου με διάκοσμο τα υπέροχα τοπία της μεγαλονήσου κατευθύνει τους ηθοποιούς του Μυρτώ Αλικάκη, Άκη Σακελλαρίου, Άντρο Κρητικό, Στέλλα Φυρογέννη, Μαρίνο Χατζηβασιλείου, Νεοκλή Νεοκλέους, Σωτήρ Σταυράκη οι οποίοι συνέβαλλαν αποφασιστικά στη δημιουργική πνοή της ταινίας.

N.P.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

Πέρα απ' την πράσινη γραμμή

Χρίστος Γεωργίου, σκηνοθέτης

Κύριε Γεωργίου οι ήρωες τις ταινίας σας είναι άνθρωποι σύγχρονοι αλλά και οι δύο έχουν οδυνηρές αναμνήσεις από την εισβολή. Η ταινία έχει στόχο να κάνει πολιτικό σχολιασμό για την κατάσταση που επικρατεί στην Κύπρο;

Όταν άρχισα να γράφω το σενάριο ήθελα να αποφυγώ Το Θέμα όπως το λέμε κάτω στην Κύπρο, ήθελα να κάνω κάτι για την παλιά Λευκωσία, το χρώμα της, την αίσθηση της, τον ρυθμό της, την ατμόσφαιρα του χώρου και των ανθρώπων της. Βρήκα τους χαρακτήρες μου και άρχισα να ψάχνω την ψυχολογία τους η οποία όμως με έφερνε συνέχεια στο Θέμα. Ο σκοπός της ταινίας είναι να πει μια ανθρώπινη ιστορία μέσα σ' αυτό το πλαίσιο. Αυτό που με ενδιαιφέρει πρώτα απ' όλα είναι ο Λουκάς και η Φοίβη και όχι το ιστορικό ή πολιτικό στοιχείο.

Η κάμερα στο *Ξεδιπλωμα της ιστορίας ταξίδεψε στα κατεχόμενα; Μπήκατε στις απαγορευμένες ζώνες;*

Όχι. Ζητήσαμε άδεια μέσω των Ηνωμένων Εθνών και μας απέρριψαν. Ακόμη και να μας

το επέτρεπαν όμως οι πρακτικές δυσκολίες θα ήταν τεράστιες. Στην επιλογή των τοποθεσιών και των σκηνικών του Βορρά είχαμε μνήμες, πληροφορίες, φωτογραφικό υλικό ακόμα και αντικείμενα τα οποία πέρασαν νόμιμα ή λαθραία και τα χρησιμοποιήσαμε για να βρούμε τους κατάλληλους χώρους, να τους ντύσουμε έτσι όπως θα έπρεπε για να έχουμε ρεαλισμό στην παρουσία τους.

Το φιλμ δείχνει με γλαφυρό τρόπο ότι οι Έλληνες και οι τούρκοι έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Επίσης υπάρχει και μια κάποια αισιοδοξία. Η άποψη που περνάει το φιλμ είναι ότι μπορούν να συνυπάρξουν στο νησί οι δυο λαοί;

Δυο άνθρωποι που ο ένας είναι τούρκος και ο άλλος Έλληνας μπορούν σ' ένα προσωπικό επίπεδο να συνυπάρξουν αλλά ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι αυτοί οι δυο καταφέρνουν να ξεπεράσουν τις πληγές με τις οποίες αλάχανε ο ένας τη ζωή του άλλου υπάρχει η

πραγματικότητα της πράσινης γραμμής που τους χωρίζει. Η αισιοδοξία της ταινίας οφείλεται στο ότι θαυμάζω τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν τα πράγματα που τους περικυκλώνουν και αποτελούν τη ζωή τους.

Το φιλμ ξεκίνησε θετικά την πορεία του στα φεστιβάλ με την βράβευσή του στο Μόντρεαλ. Τι προσδοκίες έχεις στη Θεσσαλονίκη; Υπάρχουν σχέδια για διανομή του φιλμ;

Το φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης είναι το φεστιβάλ της Ελλάδας άρα για μένα σαν Έλληνα έχει μεγάλη σημασία η ταινία να πάει καλά. Είναι η πρώτη μου επίσκεψη στο φεστιβάλ και στη Θεσσαλονίκη οπότε ανυπομονώ να γνωρίσω την πόλη για την οποία έχω ακούσει πολλά. Το καλύτερο που μπορώ να ελπίζω για την ταινία είναι ότι θα αρέσει και θα επικοινωνήσει με το κοινό. Από εκεί και πέρα θα βγει στη διανομή από την Προοπτική τον Γενάρη του 2002.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Γερή μπάζα / Marfa si banii

του Cristi Puiu (Ρουμανία, 2001)

Εκ πρώτης όψεως, η ιδέα του *Γερή μπάζα* δεν είναι δελεαστική. Όμως κάτω από τη φλούδα του σχεδόν ακατέργαστου υλικού του, ο Cristi Puiu απελευθερώνει μεγάλα αποθέματα ενέργειας, δοκιμάζει τα όρια του ντοκιμαντέρ μέσα στο φεϊνόν και φτιάχνει ένα ρεαλιστικό road movie, στην πιο απλή του μορφή.

Ο Οβίντιου ζει στην Κωνσταντίνα της Μαύρης Θάλασσας μαζί με τους γονείς του και πουλάει αναψυκτικά και σάντουιτς μέσα από το παράθυρο του ασφυκτικού οικογενειακού διαμερίσματος που βλέπει στο δρόμο. Ένας τοπικός γκάνγκστερ θα δώσει λύση στο πρόβλημα του νεαρού ήρωα. Θα του προσφέρει μια γερή μπάζα για να κάνει μια, υποτίθεται απλή δουλειά: να μεταφέρει στο Βουκουρέστι μια τσάντα με άγνωστο και σίγουρα παράνομο περιεχόμενο. Ο Οβίντιου θα την αρπάξει χωρίς ερωτήσεις και μαζί με τους φίλους του (τον κολλητό του και τη νέα του φιλενάδα) θα μουν στο ετοιμόρροπο φορτηγάκι του και θα αναχωρήσουν για ένα ταξίδι πολύ πιο επικίνδυνο και πιο βραχώδες απ' ό,τι νόμιζαν.

Ο 34χρονος Puiu ξεκίνησε να σπουδάζει ζωγραφική στη Γενεύη αλλά γρήγορα τον κέρδισε το Τμήμα Κινηματογράφου. Φοιτητής ακόμα, είδε την μικρού μήκους ταινία του *Avant le petit déjeuner* να επιλέγεται για το φεστιβάλ του Λοκάρνο, το 1995. Ένα χρόνο μετά θα επιστρέψει στην πατρίδα

Έχοντας ως ιδεολογικό πυρήνα, τον συμβιβασμό, η ταινία παρακολουθεί την προσπάθεια του νεαρού Οβίντιου να μαζέψει γρήγορα χρήματα για να εκπληρώσει το όνειρό του: ένα δικό του μαγαζί.

του όπου θα ασχοληθεί σε βάθος με το ντοκιμαντέρ. Το *Stuff and Duff* στο οποίο συνεργάστηκε με τον συγγραφέα Razvan Radulescu ήταν ο νικητής στο διαγωνισμό σεναρίων του «National Film Office» της Ρουμανίας, το 1999, εξασφαλίζοντας το 63% της χρηματοδότησής του.

Χωρίς περίπλοκους κινηματογραφικούς κώδικες, με την κάμερα αρχικά στο χέρι και μετά για το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας, στημένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, με ένα budget μόλις 200.000 δολαρίων και με την καθοριστική συμβολή του βετεράνου σκηνοθέτη και παραγωγού Lucian Pintilie στο στάδιο του post production, ο Puiu κατάφερε να δώσει ένα φιλμ - υπόσχεση για το μέλλον.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Μια χρονοκάψουλα για το τι σημαίνει να ζεις στην Αμερική

John Gianvito, σκηνοθέτης της ταινίας *Τα ιρελά τραγούδια της Φερνάντα Χουσεϊν*

Η ταινία σας έχει σαν θέμα τον Πόλεμο του Περσικού και τις συνέπειές του. Ποια είναι αλήθεια τα συναισθήματα σας για το νέο αυτό πόλεμο στο Αφγανιστάν;

Προφανώς, αυτό που έγινε είναι η πιο αποτρόπαιη πράξη βίας που έχει διαπραχθεί εις βάρος των ΗΠΑ και πρόκειται για ιστορία. Πιστεύω όμως με πάθος ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα πιθανά ανθρωπιστικά μέσα για να φέρουμε τους υπεύθυνους αυτής της πράξης ενώπιον της δικαιοσύνης. Νομίζω πως το να αντιδράς στην τρομοκρατία με τρομοκρατία δεν είναι μια βιώσιμη λύση. Βλέπω τον πόλεμο στο Αφγανιστάν σαν μια ακόμα απόδειξη, ότι οι ΗΠΑ να προσπαθούν να καθορίσουν τη μοίρα άλλων ανθρώπων με υπερβολική βία και αυτό θα οδηγήσει στο θάνατο πολλών ανθρώπων. Επίσης, κατά πάσα πιθανότητα θα παράγει ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων που θα έχουν σοβαρό λόγο να κατευθύνουν το θυμό τους πάνω στην Αμερική στο μέλλον. Δεν δικαιώνω αυτό που γίνεται με κανένα τρόπο. Ο πόλεμος πρέπει να είναι το τελευταίο μας καταφύγιο... αν και δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι ο πόλεμος μπορεί να είναι ποτέ μια λύση.

Προσωπικά, πιστεύετε πως ο πόλεμος στο Αφγανιστάν θα ήταν ένα ενδιαφέρον κινηματογραφικό θέμα για σας;

Νιώθω ότι ζώντας στην Αμερική έχω την υποχρέωση να μιλάω κάθε στιγμή για αυτό που γίνεται, είτε σαν πολίτης είτε σαν καλλιτέχνης και να εργαστώ προς την κατεύθυνση της δικαιοσύνης. Αυτή τη στιγμή, με έχουν προσκαλέσει να κάνω ένα μικρού μήκους φιλμ ως απάντηση στα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου. Δύο ανεξάρτητοι κινηματογραφιστές προσέλασαν 100 σκηνοθέτες τη δουλειά των οποίων θαυμάζω, μερικοί απ' αυτούς πολύ διάσημοι όπως ο Ρένε Χέρτζογκ και ο Τσαρλς Μπερνέτ, να γυρίσουμε ένα βίντεο διάρκειας 1 έως 10 λεπτών γι αυτό το θέμα. Πρέπει να είναι έτοιμο μέχρι το τέλος του χρόνου και άρχισα ήδη να το γυρίζω.

Τι είδους έρευνα κάνατε για την ταινία σας;

Η ανάγκη για τη δημιουργία της ταινίας προήλθε καταρχήν από την δική μου έρευνα ζωής, από την άμεση εμπλοκή μου στις διαμαρτυρίες κατά του πολέμου του Περσικού. Εκείνη την περίοδο δεν σκεφτόμουν καθόλου να κάνω μια ταινία. Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι ενεργά δραστήριος κατά του πολέμου. Πολλές από αυτές τις προσπάθειες αποτέλεσαν το υλικό για μία από τις τρεις ιστορίες της ταινίας, αυτή του νεαρού φοιτητή.

Γιατί επιλέξατε να τοποθετήσετε την ιστορία σας στο Νέο Μεξικό;

Συχνά λέω πως υπήρχαν λογικοί και διαισθητικοί λόγοι. Και στην πραγματικότητα οι δεύτεροι είναι πιο ισχυροί. Επισκέφτηκα κανά δυο φορές την περιοχή πριν την ταινία και ίσως φανεί μυστικιστικό αλλά το τοπίο μου μίλησε, ένιωσα ένα κάλεσμα να πάω να κάνω την ταινία μου, το οποίο εμπιστεύτηκα απόλυτα. Ήξερα πάντως ότι ήθελα την οπτική ομοιοκαληξία της ερήμου στην οποία όλοι πάντα αναφερόμαστε αλλά ποτέ δεν βλέπουμε στο Ιράκ. Και ήξερα επίσης ότι το Νέο Μεξικό είχε μια μακρά σε διάρκεια και εκτεταμένη στρατιωτική ιστορία.

Η ταινία σας είναι σχεδόν τρεις ώρες. Ήταν η ιστορία που απαιτούσε τέτοια διάρκεια; Σκεφτήκατε καθόλου τη διανομή της;

Το σενάριο ήταν 48 σελίδες και στις αμερικάνικες σχολές σου μαθαίνουν πως ένα παραδοσιακό σενάριο μετράται με ένα λεπτό χρόνο ανά σελίδα. Φυσικά, ήξερα πως το φιλμ μου θα είναι μεγαλύτερο από 48 λεπτά αλλά δεν ήξερα ότι θα έφτανε στο μήκος που έφτασε. Για μένα, το φιλμ είναι κάτι περισσό-

τερο από μια ιστορία, όσο η ίδια η Αμερική, μια χρονοκάψουλα του τι σημαίνει να ζεις στις ΗΠΑ, το 1991. Οι τρεις ώρες ο ελάχιστος επαρκής χρόνος για αποτυπώσω αυτή την αίσθηση. Δεν υπάρχουν ούτε δέκα δευτερόλεπτα στην ταινία που δεν σκέφτηκα πολύ και έντονα πριν τα βάλω στην ταινία. Είναι το φιλμ που ήθελα να φτιάξω και δεν σκέφτηκα καθόλου τη διανομή.

Γιατί κάνετε σινεμά;

Γιατί είναι το ένα και μοναδικό μου πάθος. Γιατί νιώθω πως ως καλλιτέχνης μπορώ να αγαπάω τους ανθρώπους πιο έντονα από ότι μπορώ σαν άνθρωπος. Ο Λέονταρντ Κοέν είχε πει πως το να είσαι καλλιτέχνης δεν είναι επάγγελμα αλλά ετυμωγορία. Δεν το διάλεξα. Από παιδί ποτέ δεν αναρωτήθηκα αν θα έκανα κάτι άλλο, αν νοιαζόμουν για κάτι άλλο.

Μιλήστε μας για το βιβλίο που κάνετε με θέμα τον Ταρκόφσκι.

Είναι ένας από τους σκηνοθέτες που θαυμάζω. Το βιβλίο του «Σμιλεύοντας το Χρόνο» είναι για μένα το καλύτερο βιβλίο πάνω στη θεωρία της αισθητικής, ένα βιβλίο που πάντα ανυπομονούσα να συναντήσω στη ζωή μου. Η αξία του εκτείνεται πέρα από τους κινηματογραφιστές, ο καθένας μπορεί να αντλήσει σοφία από αυτό. Διαβάζοντας το πολλές φορές, με έκανε να θέλω να εκτεθώ όσο γίνεται περισσότερο στις σκέψεις του Ταρκόφσκι. Έτσι άρχισα να ψάχνω για συνεντεύξεις και βιβλία του. Βρήκα αρκετό υλικό που γνωρίζω ο κόσμος αλλά επίσης ανακάλυψα και μερικές ανησυχητικές δηλώσεις του. Το βιβλίο που φτιάχνω θα παρουσιάζει μια πιο σύνθετη άποψη γι' αυτόν, ειδικά αναφορικά με την συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες, που πολύ φοβάμαι πως είχε μερικές αρχαίες, δεσπομονικές αντιλήψεις για αυτές.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Νέα μοντέλα ρουμάνικου κινηματογράφου

Cristi Puiu, σκηνοθέτης της ταινίας *Γερή μπάζα*

Πως ξεκίνησε η ιδέα της ταινίας;

Όλα ξεκίνησαν με τον τρόπο κινηματογράφησης μιας ιστορίας και μετά ήταν το ότι ήθελα να πω μια δική μου ιστορία. Ξεκίνησαν μ' αυτό γιατί κατά τη διάρκεια των σπουδών μου ενδιαφερόμουν πολύ για τα ντοκιμαντέρ και τον συνδυασμό ντοκιμαντέρ και φιλμ. Με μια λέξη, με ενδιαφέρει το ρεαλιστικό σινεμά. Με ενδιαφέρει να βγάλω έξω το συναίσθημα. Γι' αυτό το λόγο, δοκίμασα την εμπειρία του να συλλάβω και να παγώσω την πραγματικότητα με ένα ντοκιμαντερίστικο τρόπο. Αυτός είναι ο σωστός τρόπος να παρακινήσεις το θεατή. Να μεταφέρεις το συναίσθημα από την οθόνη στο θεατή. Δεν είναι κάτι καινούριο, όλοι οι σκηνοθέτες λίγο πολύ αυτό προσπαθούν να κάνουν. Και αυτούς τους σκηνοθέτες αγαπάω, λατρεύω όμως το σινεμά του Τζον Κασαβέτις. Ξεκινώντας από αυτόν και τον Ρεμόν Ντεπαρντόν, που θέλω να θεωρώ τους δασκάλους μου, ήθελα να νιώσω αυτή την εμπειρία και να βάλω σε εικόνες όσα έχω βιώσει στη ζωή μου. Η ιστορία αναφέρεται στο συμβιβασμό. Στο τέλος, ήταν ειρωνικό γιατί ήταν πολύ δύσκολο να τελειώσω την ταινία και αναγκαστήκαμε να κάνουμε πολλούς συμβιβασμούς.

Τις ενδιαφέρει περισσότερο η φόρμα από το περιεχόμενο μιας ταινίας;

Είναι ένα θέμα που έχει να κάνει με την τέχνη γενικότερα. Βλέπεις εικόνες στατικές και μιλάω για τη ζωγραφική, βλέπεις τα μήλα του Σεζάν και κάποιου άλλου ζωγράφου και λες ότι είναι ίδια. Όμως είναι διαφορετικά. Υπάρχουν πολλές ιστορίες για το συμβιβασμό αλλά καθεμία λέει διαφορετικά την ιστορία. Η φόρμα είναι σημαντική, όσο και το περιεχόμενο. Οι φίλοι μου δεν μιλάνε για φιλοσοφία, οι διάλογοι τους δεν είναι πλατωνικοί. Λένε ασήμαντα πράγματα αλλά όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο λέμε τόσα πολλά ανόητα πράγματα καθημερινά όταν μιλάμε. Έτσι είναι η ζωή. Βλέπεις ένα αμερικάνικο road movie και είναι όλο πυροβολισμούς. Στο αμερικάνικο σινεμά και μιλάω για το Χόλιγουντ κυρίως όλα είναι απλά και σχηματικά. Δεν μπορείς όμως να κατασκευάσεις την ταινία σου μόνο πάνω στη δομή της ιστορίας και να καταφέρεις να πιάσεις τη ζωή.

Υπάρχει η αίσθηση του αυτοσχεδιασμού στις ερμηνείες των ηθοποιών σας. Με ποιο τρόπο δουλέψατε μαζί τους;

Πολλοί θεατές είχαν την αίσθηση του αυτοσχεδιασμού, όμως στην πραγματικότητα δουλέψαμε πολύ πάνω στο κείμενο. Διάβασαν το σενάριο, κάναμε πολλές πρόβες και μαζί βρήκαμε τον καλύτερο τρόπο να εκφέρουν τα λόγια που ήθελαν να πουν. Είχαμε μόνο δύο στιγμές αυτοσχεδιασμού οι οποίες μετά το τέλος των γυρισμάτων, συνειδητοποιήσα πόσο εξάισιες ήταν.

Πως κάνατε το κάστινγκ της ταινίας;

Έγραψα μια αγγελία και την έστειλα σε όλες τις σχολές υποκριτικής στο Βουκουρέστι. Εμφανίστηκαν 120 άτομα. Έκανα κάποια τεστ μαζί τους και τελικά επέλεξα τον Αλεξάντερ Παπαντόπουλ, ο οποίος μόλις είχε τελειώσει το πρώτο έτος της σχολής και τους δύο συμπρωταγωνιστές του που είχαν αποφοιτήσει από τη σχολή δυο χρόνια πριν. Και με τους τρεις κάναμε πολλές πρόβες πριν αποφασίσω. Οι υπόλοιποι ηθοποιοί είναι μεγάλα ονόματα της Ρουμανίας. Δεν φαντάστηκα ποτέ πως θα δουλέψουμε μαζί. Τους έδωσα το σενάριο για να το διαβάσουν απλά, αλλά τους άρεσε και δέχθηκαν.

Ποια είναι η κατάσταση στο ρουμάνικο σινεμά σήμερα;

Το να κάνεις ένα φιλμ σήμερα στη Ρουμανία είναι ένα δώρο. Συμβαίνουν κάποια πράγματα. Ο Αλεξάντερ μόλις τελείωσε ένα καινούριο φιλμ ενός νέου σκηνοθέτη. Το ίδιο και ο συμπρωταγωνιστής του στο *Stuff and Dough*. Με κάποιο τρόπο, ξεκίνησαν να γίνονται πράγματα. Όσοι είναι επικεφαλής της μοίρας του ρουμάνικου σινεμά έδωσαν την ευκαιρία σε νέους και αυτό είναι καλό. Οι παλιοί σκηνοθέτες συνεχίζουν αλλά δεν είναι καθόλου καλοί, με μόνη εξαίρεση δύο μοντέλα σκηνοθετών που έχουμε αυτή τη στιγμή. Τον Λουσιάν Πιντιλιέ και τον Εστέ Ρεγκούλα. Για μένα είναι δύσκολο να κάνεις ταινίες και όχι μόνο ταινίες. Είναι δύσκολο να κάνεις ο-

τιδήποτε γιατί υπάρχουν πολλά εμπόδια. Μπορώ να ρίξω το φταίξιμο στην παραγωγή αλλά όχι μόνο σ' αυτήν. Όλο το σύστημα έχει πρόβλημα. Οι άνθρωποι που ενεπλάκησαν στην παραγωγή, εκφράζουν αυτή την αλλαγή και τη μετάβαση που συμβαίνει σήμερα στη Ρουμανία. Είναι μια πρώην κομμουνιστική χώρα και οι άνθρωποι είναι ακόμα σε μια κατάσταση ύπνου και όχι αρκετά έτοιμοι να κάνουν και να δεχθούν καινούρια πράγματα. Για το ρουμάνικο σινεμά, αυτό που κάνουμε εμείς είναι κάτι καινούριο...

Ο Πιντιλιέ σας στηριξε σε αυτή την ταινία... Πως ήταν η συνεργασία σας;

Η ταινία μου θα ήταν νεκρή χωρίς τον Πιντιλιέ. Τελείωσα τα γυρίσματα της ταινίας

και δεν υπήρχαν καθόλου χρήματα για να συνεχίσω με τον ήχο, το μοντάζ... Ο Πιντιλιέ πήρε την ταινία από τον παραγωγό μου, που αυτή τη στιγμή έχει προβλήματα με το κράτος γιατί μάλλον καταχράστηκε τα χρήματα της ταινίας, και έσωσε το φιλμ. Αν δεν ήταν αυτός δεν θα υπήρχε ταινία. Πίστεψε πολύ σ' αυτήν. Η συνεργασία μας συνεχίζεται καθώς την άνοιξη θα σκηνοθετήσει ένα ένα φιλμ πάνω σε σενάριο δικό μου και του συνεργάτη μου Ραβάν Ραντουλέσκου.

Η ταινία σας έχει διανομή στη Ρουμανία;

Είναι πάρα πολύ δύσκολο να βρει διανομή μια τέτοια ταινία. Στη Ρουμανία υπάρχουν περιορισμοί στη γλώσσα, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσεις άσημνη γλώσσα ή αργκό. Ο ήρωας μου ζει σε ένα βρώμικο κόσμο και είναι φυσικό να μην μιλάει σαν τον Σαίξπηρ. Γι' αυτό είχαμε πολλά προβλήματα. Ήθελαν να σταματήσουν την ταινία, αλλά επειδή την διάλεξαν να παιχτεί στις Κάνες, δέχθηκαν μόνο και μόνο γι' αυτό να κάνουν δυο κόπιες της ταινίας σε όλη τη Ρουμανία.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

e-mail

του Μάρκου Χολέβα

Ο Δημήτρης ζει στην Αθήνα μόνος. Έχοντας ολοκληρώσει τις σπουδές του ετοιμάζει τις αποσκευές του για την Βοστώνη όπου του έχει γίνει επαγγελματική πρόταση. Νιώθει να μην τον κρατάει τίποτα πίσω παρά μόνο η Νεφέλη η συναισθηματική του σχέση μέσω του διαδικτύου με την οποία δεν έχει συναντηθεί ποτέ. Στον περίγυρο του Δημήτρη υπάρχουν διάφοροι φίλοι μια παρέα νέων παιδιών που παλεύει στον δύσκολο και αντιφατικό κόσμο αποζητώντας την επικοινωνία και τον έρωτα με τους άλλους ανθρώπους ακόμη και μέσα από την ψυχρή οθόνη ενός υπολογιστή. Μαζεύοντας μια σειρά από νέους και αξιόλογους ηθοποιούς και επιστρατεύοντας μια άνευ προηγουμένου κινηματογραφική τεχνική αρτιότητα ο Μάρκος Χολέβας μας παρουσιάζει μια ταινία για τη νεανική ορμή και το μοντέρνο ερωτικό ταξίδι στον κυβερνοχώρο.

**Εφτά χρόνια μετά τον
Αυτόπτη Μάρτυρα
ο Μάρκος Χολέβας
φιλομογραφεί
ιστορίες έρωτα και
παρεξηγήσεων μέσω
του διαδικτύου.**

Ν.Π.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τύκης Κανελλόπουλος, 13:30

Μάρκος Χολέβας, σκηνοθέτης

[...] Τα μέσα αυτά έχουν περάσει στην καθημερινή μας ζωή, ουσιαστικά την τελευταία πενταετία. Στην αρχή εμφανίζονται επιφυλάξεις για τα αποτελέσματα μιας ανακάλυψης στην ανθρώπινη συμπεριφορά ή προκαλούνται ατέρμονες θεωρητικές συζητήσεις για τις αρνητικές αλλαγές που θα επιφέρει. Πιστεύω ότι η ανάγκη ανθρώπων για επικοινωνία, για να ερωτεύονται, μετατρέπεται τελικά κάθε τεχνολογική ανακάλυψη σε εργαλείο που εξυπηρετεί τις παραπάνω ανάγκες.

[...] Για να γίνουν όλα τα παραπάνω αλλά και για να υπάρχει μια μεγάλη ελευθερία στην κινηματογράφηση η ταινία γυρίστηκε σε βίντεο και μετά μεταφέρθηκε σε φιλμ. Το βίντεο προσφέρει μεγάλη ελευθερία κινήσεων της κάμερας, εύκολη αισθητική παρέμβαση μέσω γραφικών στην εικόνα αλλά κυρίως δυνατότητα να ξεαγχωθούμε όλοι από την επανάληψη της λήψης.

[...] Από την πρώτη ανάγνωση του σεναρίου φαντάζεσαι τα πρόσωπα μιας ταινίας. Στην περίπτωση του E-mail όμως λόγω είχαν και ο παραγωγός και ο διανομέας μιας και ήθελαν ένα ζευγάρι ελκυστικό για το κοινό. Για το λόγο αυτό το casting δουλεύτηκε πολύ και ο Κυριάκος Γεωργίου που ανέλαβε αυτό το ρόλο χρειάστηκε να δει πολλά πρόσωπα για να καταλήξουμε στη χημεία του ζευγαριού αλλά και στα πρόσωπα που θα κολλούσαν με το βασικό ζευγάρι.

Αφροδίτη Σημίτη, ηθοποιός

[...] Νομίζω ότι η τεχνολογία δεν με έχει επηρεάσει απολύτως. Είμαι ενημερωμένη περί των εξελίξεων αλλά δεν τις ακολουθώ πιστά. Το internet το αντιμετωπίζω χρηστικά, όσο αναφορά το chatting πρέπει να σου πω ότι είναι κάτι που δεν κάνω. Βέβαια για τις ανάγκες τις ταινίας μπήκα κάποια στιγμή στο διαδίκτυο και παρακολούθησα τα διάφορα δωμάτια συζήτησών. Δεν συμμετείχα, ντρεπόμουν, φοβόμουν ότι κάποιος με παρακολουθεί και άλλα τέτοια.

[...] Δεν ήμουν τελείως αδαής με την υποκριτική όταν άρχισαν τα γυρίσματα τις ταινίας. Είχα παρακολουθήσει κάποια σεμινάρια, είχα την εμπειρία από τη συμμετοχή μου στα μαθήματα της σχολής του κυρίου Διαμαντόπουλου και φυσικά είχα την εμπειρία από τις σειρές στις οποίες συμμετείχα. Η αλήθεια είναι βέβαια ότι υπήρξαν στιγμές που ένιωθα εκτός κλίματος αλλά με βοήθησε να τις ξεπεράσω ο Μάρκος Χολέβας.

[...] Η συνεργασία με τον Μάρκο Χολέβα ήταν πολύ καλή. Είναι ένας πολύ υπομονετικός σκηνοθέτης που αγαπάει τους ηθοποιούς και ξέρει να περιμένει να πάρει από αυτούς το καλύτερο. Μ' έχει εντυπωσιάσει γιατί είναι ένας άνθρωπος που δεν έχει νεύρα, που δεν φωνάζει.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ**Οι Μικροί μιλούν για τη μουσική της ταινίας**

[...] Όταν ο σκηνοθέτης της ταινίας, ο Μάρκος Χολέβας, μας πρότεινε να γράψουμε τη μουσική στο e-mail του, μας φάνηκε πολύ ενδιαφέρουσα ιδέα. Ήταν η πρώτη φορά που θα κάναμε μουσική για ταινία και ήταν μια πρόκληση για μας αλλά και ένα όνειρο, ποιος μουσικός δε θέλει να γράψει μουσική για τον κινηματογράφο;

[...] Αφού διαβάσαμε το σενάριο, άρχισε να δουλεύει η φαντασία σας, το μυαλό μας... κάθε σκηνή, κάθε διάλογος, κάθε πρόταση που διαβάσαμε ήταν για μας ένας ήχος, μια μελωδία, ένας ρυθμός. Σιγά σιγά το μουσικό θέμα της ταινίας χιτίζονταν στο μυαλό μας. Στο μεταξύ από τη Θεσσαλονίκη κατεβαίναμε κάποιες φορές κάτω στην Αθήνα για να παρευρεθούμε στα γυρίσματα, ώστε να μπορούμε περισσότερο στην ατμόσφαιρα της ταινίας. Συγχρόνως ετοιμάζαμε κάποια δείγματα, τα δίναμε στον σκηνοθέτη, τα άκουγε, και δουλεύαμε έτσι...

[...] Ο Μάρκος Χολέβας μας φέρθηκε άψογα. Είχε σαφή άποψη για την μουσική της ταινίας, όμως σε καμία περίπτωση δεν έκανε κάτι που δεν το θέλαμε εμείς καθόλου, είχαμε πλήρη ελευθερία στο να κάνουμε μουσικά αυτό που εμείς θέλουσαμε...

[...] Ήταν μια εξαιρετική εμπειρία να ακούς τη μουσική σου με τις εικόνες μιας ταινίας. Μουσική με εικόνα είναι και ένα βίντεο-κλιπ, ο κινηματογράφος όμως είναι μια άλλη ιστορία και η μουσική του είναι μια σπουδαία υπόθεση και για μας μεγάλη εμπειρία...

[...] Δεν είναι τυχαίο ότι κάναμε μουσική σ' αυτήν την ταινία, στο e-mail. Σε καμία περίπτωση δεν θα κάναμε τη μουσική σε μια ταινία που δεν θα μας ενδιέφερε, θα ήταν μακριά από εμάς τους ίδιους. Εμείς αυτή τη μουσική που κάνουμε αυτό είμαστε. Δεν αλλάξαμε τη μουσική μας, το ύφος μας, γι' αυτήν την ταινία, γράψαμε όπως είμαστε κι όπως γράφουμε πάντα τη μουσική μας...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ**Σωτήρης Κακίσης**για την ταινία *Μια μέρα τη νύχτα*

Μια ταινία σαν την πιο παράξενη ίσως από τις ιστορίες της: Την ιστορία ενός τρίτου παιδιού, που κάθε βράδυ κλειδώνει, λέει, ο ιδιοκτήτης μιας ακριβής Μερσεντές μέσα, για να τη φυλάξει, πάλι λέει, από τους κλέφτες. Κι αυτό χαίρεται εκεί μέσα αντί να λυπάται, πάρτυ στη σιωπή μέσα υπέροχα στήνονται. Φύλακας κι αυτό μιας ανεξάρτητης πάντα ΔΙΠΛΗΣ ΟΨΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ, της διπλής άποψης ευτυχώς για όλα, για όλους.

Νίκη Λοιζίδηγια την ταινία *Κλέφτης ή πραγματικότητα*

Είναι ένα αδρά δομημένο ποιητικό σχόλιο πάνω στην ανθρώπινη μοίρα το οποίο εμπνέεται από μνήμες εικόνων γνωστών ή άγνωστων δημιουργιών της ευρωπαϊκής τέχνης και του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Χρησιμοποίησα το ρήμα «εμπνέεται» και όχι απλώς το ρήμα «διδασκείται» γιατί πιστεύω ότι η σχέση της Αντουανέτας Αγγελίδη με την τέχνη και την ιστορία της, είναι κάτι περισσότερο από ουσιαστική. Οι ταινίες της αναπλάθουν και «κινητοποιούν» τη γλώσσα των εικόνων δίνοντάς τους διαφορετικό κάθε φορά νόημα και διαφορετική πνοή.

Άρης Σφακιαννάκηςγια την ταινία *Αιώνιος φοιτητής*

Αφήνοντας το Λας Βέγκας καθ'οδόν για το Λουτράκι. Ο Βαγγέλης Σειτανίδης (που δεν σκηνοθετεί μόνο αλλά υπογράφει και το σενάριο) γοητεύεται από τον κόσμο του Καζίνο και φτιάχνει μια ταινία στο ρυθμό της μπίλια που γυρίζει. Γρήγορες σεκάνς κρατάνε σε εγρήγορση τον θεατή που ποντάρει σε μια καλή ψυχαγωγία. Εξάλλου στο καζίνο πάει για να διασκεδάσει κανείς, όπως και στον κινηματογράφο. Αν έχεις το άγχος του κέρδους γίνεσαι ο αγαπημένος της Διεύθυνσης αλλά και των τοκογλύφων.

Σώτη Τριανταφύλλουγια την ταινία *Screamin' Jay Hawkins*

Το ροκ μου έχει σώσει τη ζωή: ο κινηματογράφος επίσης. Ο Νίκος Τριανταφυλλίδης γύρισε ένα ντοκυμαντέρ για έναν από τους αγαπημένους μου καλλιτέχνες, τον Screamin' Jay Hawkins, ένα θεότρολο τύπο από το Κλήβελαντ του Οχάιο - μια βόρεια βιομηχανική πόλη, άσχημη σχεδόν όσο η Αθήνα. Η ταινία είναι φτιαγμένη με αγάπη για το ροκ'ν'ρολ, με χιούμορ, με γενναιοδωρία: είναι η ταινία ενός ανθρώπου που συνδέει με την ύπαρξή του άλλους ανθρώπους - τον Jim Jarmusch, τον Bo Diddley - τους οποίους ευγνωμονώ γιατί υπάρχουν.

Κι αύριο μέρα είναι

της Δώρας Μασκλαβάνου

Η Αλεξάνδρα ζει με τον γιο της στην Κηφισιά. Οι συνθήκες της ζωής την εξαναγκάζουν να μαζέψει τα υπάρχοντά της και να μετακομίσει. Ο μικρός γιος της αντιδρά, ο σύζυγός της που έχει πεθάνει την επισκέπτεται στα όνειρά της και της μιλά, ο εραστής της την έχει αγκαλιά αλλά δεν τολμά να της απλώσει το χέρι, να δεσμευτεί μαζί της. Η Αλεξάνδρα πρέπει να βρει το κουράγιο να αντέξει τις αντιξοότητες που την περιτριγυρίζουν, να κατακτήσει την ισορροπία της και να βρει καινούριο σπίτι όπου θα φωλιάσει τα όνειρά της. Περιπλανιέται στους δρόμους της Αθήνας τις αυγουσιaticές μέρες πριν τον εορτασμό της Παναγίας, συναντά ανθρώπους ποικίλων τάξεων, ηλικιών, συμπεριφορών αλλά την πολυπόθητη ευκαιρία για στέγαση όχι. Ανησυχεί αλλά κάνει κουράγιο για χάρη του μικρού της γιου. Οι ανησυχίες της επιβεβαιώνονται και προς στιγμήν χάνει την εμπιστοσύνη τους για τους ανθρώπους. Μέχρι τη στιγμή που η ζωή θα της δείξει τη φωτεινή της πλευρά. Αν η Δώρα Μασκλαβάνου είναι η δημιουργός το άλλο μισό της ταινίας ανήκει δικαιωματικά στην πρωταγωνίστρια της Ταμίλα Κουλίεβα που με συνέπεια και εσωτερική δύναμη έδωσε ανάσα και ζωή στην Αλεξάνδρα.

Ν.Π.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Με κίνητρο τον ηθοποιό

Δώρα Μασκλαβάνου, σκηνοθέτης

Είσατε μια ηθοποιός που έλαμψε με την παρουσία της στο ελληνικό σινεμά της δεκαετίας του '80. Τώρα επιστρέφετε από μια άλλη θέση, από τη καρέκλα του σκηνοθέτη.

Ξέρετε αγαπώ πολύ την ιδιότητα του ηθοποιού, συγκινούμαι με τους ηθοποιούς. Η τέρψη που ένιωσα όταν έκανα την ταινία, συνθέταμε απ' το μηδέν με ό,τι διαθέταμε στην ψυχή μας, ήταν κάτι συναρπαστικό. Η αγωνία και η χαρά μαζί. Φανταζόμουν συχνά την ευτυχία να μπορούσα να έγραφα ένα σενάριο για τον καθένα απ' αυτούς. Όλο επάνω του. Οι ηθοποιοί ήταν η κύρια πηγή εμπνεύσεως που με στήριζε να κάνω την ταινία. Να πω μια μικρή απλή ιστορία αυτή της Αλεξάνδρας στη γλώσσα του κινηματογράφου που είναι τελικά η δουλειά που μ' αρέσει περισσότερο να κάνω και που κατά κάποιο τρόπο έχω μάθει

μέσα από διάφορες ιδιότητες που έχω δουλέψει σ' αυτόν.

Θα λέγατε ότι πρόκειται για μια γυναικεία ταινία; Πιστεύετε στην ύπαρξη γυναικείου σινεμά; Είναι μια ταινία με ηρωίδα μια γυναίκα. Θα μπορούσε να την έχει σκηνοθετήσει ένας άνδρας ίσως με άλλη ματιά που θα είχε άλλο ενδιαφέρον. Είναι μια μικρή ιστορία που η αφορμή της είναι μια σύμβαση σχεδόν: η Αλεξάνδρα ψάχνει στην Αθήνα. Τι θα σκεφτεί, τι θα ανακαλέσει, τι θα την εκπλήξει έχει σημασία, τα πιο μικρά πράγματα της ζωής, τα πιο πραγματικά. Κάθε πρωί, κάθε άνθρωπος έχει την ευκαιρία και την τύχη να δει τη ζωή του και τη ζωή απ' την αρχή, ακόμη και να την ανακαλύψει μια ανύποπτη στιγμή, να την αλλάξει. Να στριμωχτεί με την πιο απλή αιτία, να αναγκαστεί να διεκδικήσει, να εμπιστευτεί, τελικά να αυτοσχεδιάσει

την καθημερινότητα του, αυτό το σπουδαίο πράγμα που κάνει ο άνθρωπος από καταβολής του, έτσι νομίζω.

Δανείσατε στοιχεία από την δική σας ζωή στους ήρωες σας; Η δράση της ταινίας είναι βιωματική;

Η δράση της ταινίας δεν είναι βιωματική, θα έδινα στοιχεία δικά μου σε οποιοδήποτε θέμα αφού εγώ θα το έκανα. Η αλήθεια είναι ότι απλώς ήθελα να γράψω έναν γυναικείο ρόλο που θα άρρεσε σε μένα, που θα χαίρόμουν αν μου τον προσέφεραν σαν ηθοποιό, και να τον χαρίσω σε μια γυναίκα σαν την Ταμίλα Κουλίεβα που δεν την διάλεξα ανάμεσα σε άλλες, όταν την είδα μου φάνηκε απλώς αναγνωρίσιμη γι' αυτόν τον ρόλο και ευτυχώς έπαιξε.

Ταμίλα Κουλίεβα, ηθοποιός

[...] Χαίρομαι που μου δόθηκε η ευκαιρία να συνεργαστώ μ' έναν άνθρωπο που εκτιμώ ιδιαίτερα, τη Δώρα Μασκλαβάνου, και μάλιστα στην πρώτη της ταινία μεγάλου μήκους. Αυτό που με τράβηξε σε αυτή την ταινία αρχικά -εκτός από την σκηνοθετιδα βέβαια- ήταν το σενάριο που αποτέλεσε το πρωτογενές υλικό της ταινίας. Πρόκειται για ένα σενάριο με πολύ ισχυρή δομή, είναι απλό και αληθινό, χωρίς τάσεις εύκολου εντυπωσιασμού. Επίσης το αισιόδοξο μήνυμα που αποπνέει η ταινία και που διαφαίνεται ήδη από τον τίτλο της. Οι υπόλοιποι συνεργάτες, επίσης άνθρωποι των οποίων

τη δουλειά θαύμαζα, το γεγονός ότι συνυπάρχω στο πλατό με τον γιο μου και φυσικά το γεγονός ότι ο ρόλος μου ήταν κάτι το διαφορετικό από αυτά που συνήθως μου προτείνουν, στάθηκαν κι αυτά αποφασιστικοί παράγοντες ως προς την επιλογή μου.

[...] Είναι μια ταινία που πραγματεύεται τα προβλήματα μιας γυναίκας της σύγχρονης κοινωνίας, δεν πιστεύω όμως ότι είναι μια γυναικεία ταινία με τη στενή έννοια του όρου. Τα ίδια προβλήματα θα μπορούσε να αντιμετωπίζει κι ένας άντρας. Αφορά συγκεκριμένες στιγμές στη ζωή ανθρώπων που νιώθουν μόνοι και βοήθητοι μέσα σ' έναν κόσμο, σε μια πόλη, που στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι η Αθήνα. Χάρηκα πάντως τη συνεργασία μου με μια γυναίκα σκηνοθέτη: ήταν η πρώτη φορά στο πλατό.

[...] Ό,τι κάνουμε πρέπει να στοχεύει και να αποσκοπεί σε κάτι καλύτερο αλλιώς δεν έχει νόημα να γίνεται. Δεν μου αρέσει να αναλώνομαι σε μη σημαντικά πράγματα που δεν με προάγουν σε κανένα επίπεδο. Πιστεύω πως οι άνθρωποι εξακολουθούν σήμερα να ενδιαφέρονται για τον πλησίον τους, και αυτό μπορεί κανείς να το δει -δυστυχώς- μόνο σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Μόνο που σήμερα ο χρόνος είναι τόσο περιορισμένος, εμείς τόσο απορροφημένοι από την καθημερινότητα και το διαρκή αγώνα, ώστε δεν ασχολούμαστε επί του πρακτέου με τον συνάνθρωπό μας.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ο Νίκος Ξυδάκης μιλά για τη μουσική της ταινίας

[...] Η Δώρα Μασκλαβάνου έχει πολύ καλή αίσθηση της Μουσικής. Κι αυτό βοηθάει πάρα πολύ ένα μουσικό και τη συνεργασία μαζί της. Στο συγκεκριμένο έργο πιστεύω ότι ήταν αρκετά δύσκολη η θέση της μουσικής. Γιατί πρόκειται για ένα έργο πυκνό που δεν αφήνει μεγάλο χώρο στη μουσική για ατμόσφαιρες και ευκολίες, παρότι είναι μια ταινία με συγκίνηση. Απαιτούσε όμως από τη μουσική να είναι καιρία και τις περισσότερες φορές αρκετά προσωπική, αφού και η ιστορία βασίζεται σε ένα γυναικείο πρόσωπο. Μια μοναχική γυναίκα μ' ένα παιδί. Ας πούμε πως η ιδέα για τη μουσική είναι πως αυτό το πρόσωπο έχει ένα δικό της ήχο, τη συνοδεύει πάντα ένα σαξόφωνο, άλλοτε και μια φωνή, που είναι σαν να είναι η ίδια της η φωνή, το τραγούδι της. Και από την άλλη υπάρχει μια πόλη, οι δρόμοι της, ο κόσμος της. Σαν σε σύγχυση ένα κλίμα ανατολής, λίγο οριεντάλ, με μια μουσική λίγο επική, λίγο ειρωνική αλλά πάντα στο βάθος της να διασώζεται μια φωνή, μια μελωδία. Στο τέλος η μουσική κορυφώνεται μ' ένα τραγούδι σαν επιμύθιο, με λόγια του Διονύση Καψάλη και την φωνή της Ελένης Τσαλιγοπούλου...

[...] Ναι, είναι αλήθεια ότι για τον κινηματογράφο έχει γίνει τόσο καλή μουσική που θα μπορούσε να πει κανείς ότι αντιπροσωπεύει κι ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της μουσικής της εποχής μας... Δύσκολο να φέρω απλώς μία στο νου μου... Η μουσική στις ταινίες του ιταλικού νεορεαλισμού, η μουσική του Ζωρζ Ντελερύ είναι εξαιρετική μουσική για τον κινηματογράφο... ή ακόμα και δεύτερες αγγλικές ταινίες μυστηρίου έχουν συνήθως καλή μουσική που μ' αρέσει...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

«Και το τρένο πάει στον ουρανό

του Γιάννη Ιωάννου

Μο νεαρά παιδιά στη Γεωργία του 1937 θα γνωρίσουν κάτω από αντίξοες συνθήκες. Ο ένας Έλληνας, ο άλλος Γεωργιανός, ο ένας ένα παιδί των συμμοριών, ο άλλος παιδί του σχολείου και της μουσικής. Παρά τους αντίθετους κόσμους του ο καθένας γοητεύεται από την αντίθετη προσωπικότητα του άλλου και γίνονται φίλοι. Γύρω τους ένας κόσμος εύθραυστος, κάτω από επικίνδυνες πολιτικές και κοινωνικές ισορροπίες μιας ταραγμένης πολιτικής περιόδου. Η ιστορία παρουσιάζει τη γνωριμία και τη φιλία των δυο παιδιών, καταγράφοντας ταυτοχρόνα το περίγυρό τους. Κι όλα αυτά σε μια ποιητική ταινία γεμάτη μουσική και με ένα πολυεθνικό επιτελείο ηθοποιών ανάμεσά τους και της πάντα σπουδαίας Ειρήνης Παππά. Μια ταινία ποίημα για τις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, που στιγματίζονται από την ιστορία.

Ν.Π.

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου,
Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 15:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Για μια δραματουργία διαφορετική

Γιάννης Ιωάννου, σκηνοθέτης

Στην ταινία σας, αν και κυριαρχεί μια ποιητική διάθεση, είναι έντονο το πολιτικό σχόλιο. Μιλήστε μας λίγο γι' αυτή σας την επιλογή. Δε βρίσκω να υπάρχει οποιαδήποτε διαφορά ή αντίθεση μεταξύ της "ποιητικής διάθεσης" και του έντονου πολιτικού σχολίου. Αν πάρουμε για παράδειγμα δικά μας έργα, για να μην προστρέξουμε σε ξένα, θα δούμε ότι σχεδόν όλη η αρχαιοελληνική γραμματεία συνδύαζε την ποίηση με την πολιτική. Ήταν αδιανόητο για ένα έργο τέχνης να μην απευθύνονταν, έμμεσα ή άμεσα στα πολιτικά δρώμενα της εποχής του. Δυστυχώς στη χώρα μας έχει παρεξηγηθεί η έννοια "πολιτικός κινηματογράφος", "πολιτική τέχνη". Συνήθως σήμαινε την μονοδιάστατη παράθεση απόψεων της μιας πλευράς. Και η τέχνη δεν μπορεί να είναι ποτέ μονοδιάστατη. Οι μεγαλύτεροι ποιητές της χώρας των τελευταίων 200 ετών ξεχώρισαν τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, για το ότι η ποίησή τους ήταν έντονα πολιτική, με την ευρεία έννοια της λέξης. Από το Σολωμό μέχρι τον Παλαμά. Από το Βάρναλη ως το Σεφέρη, τον Ελύτη. Εγώ δεν έκανα τίποτα περισσότερο από το να προσπαθήσω να είμαι μέρος αυτής της παράδοσης. Τώρα όσον αφορά την ταινία δε θα συμφωνούσα με τον όρο που της προσδώσατε, ότι διέπεται δηλαδή από μια πολιτική διάθεση. Η ταινία δεν ακολουθεί την "κλασσική" μορφή αφήγησης. Είναι "γραμμένη", αν θέλετε ως ποίημα και όχι ως διήγημα ή μυθιστόρημα. Και αν θέλετε αυτή είναι η ουσιαστική διαφορά μας από το "δυστικό" κινηματογράφο.

Η μουσική, η φωτογραφία, η καλλιτεχνική διεύθυνση είναι ένα πολύ ενδιαφέρον στοιχείο της ταινίας. Ασχολείστε και ο ίδιος μ' αυτά;

Όπως είπα και πιο πάνω, η δραματουργία της ταινίας δεν είναι μυθιστορηματικά αφηγητική. Άρα τα υπόλοιπα στοιχεία της ταινίας, η εικόνα, η μουσική και συνεπώς τα τοπία, τα ντεκόρ παίρνουν μεγαλύτερη σημασία. Σημαίνουν. Είναι σχεδόν αδύνατο να ξεχωρίσει κάποιος τα όρια της εργασίας ή ακόμα και της έμπνευσης των κύριων συντελεστών μιας ταινίας, που ξεκινά ο σκηνοθέτης και που τελειώνει ο κάμεραμαν. Ήμουν τυχερός γιατί εργάστηκα με τρεις, ποιητές στη δουλειά τους, συνεργάτες. Τον Ανδρέα τον Μπέλλη στη φωτογραφία, τον Τάσο Καρακατσάνη στη μουσική και την Irene Mouradova στην καλλιτεχνική διεύθυνση. Και αφού τώρα η ταινία είναι τελειωμένη θα σας αποκαλύψω δυο μικρά μυστικά μας. Η μουσική της ταινίας έχει επιλεγεί και ένα μεγάλο μέρος έχει γραφτεί πριν από τα γυρίσματα. Ο Τάσος Καρακα-

τσάνης έβλεπε την Εικόνα πριν την εικόνα και ο Ανδρέας Μπέλλης και η Irene Mouradova άκουσαν την ατμόσφαιρα και γνώρισαν το ρυθμό πριν τα γυρίσματα. Όσον αφορά τα ντεκόρ, το μόνο που έχω να προσθέσω είναι ότι καλύψαμε για να τα βρούμε τουλάχιστον 3000 χμ στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, τόσο στη Βουλγαρία όσο και στη Γεωργία.

Στην ταινία συμμετέχουν πολλοί ξένοι ηθοποιοί και τεχνικοί. Το επέβαλε το θέμα της ταινίας αυτό; Πως ήταν ο συντονισμός και η συνεργασία σε μια τέτοια «πολυεθνική» παραγωγή;

Η συμμετοχή ξένων ηθοποιών ήταν ανάγκη του σεναρίου. Και το γεγονός ότι μεγάλο μέρος των γυρισμάτων έπρεπε να γίνουν εκτός Ελλάδας, επέβαλλε τη χρήση ξένων τεχνικών. Οφείλω να ομολογήσω πως η συνεργασία μαζί τους ήταν άψογη και κανένα πρόβλημα συντονισμού δεν υπήρχε. Υπάρχουν βεβαίως και αντικειμενικοί λόγοι, όπως η δική μου γνώση της ρωσικής γλώσσας που με έκανε να νιώθω άνετα στις χώρες αυτές και σε καμία περίπτωση σαν ξένος. Πέραν όμως από τους λόγους αυτούς, πιστεύω ότι η καλλιτεχνική συνεργασία με τους λαούς αυτούς μας δίνει σήμερα τη δυνατότητα να επανανακαλύψουμε χαμένα κομμάτια του εαυτού μας, χρόνια κρυμμένα "αλλού", λόγω της βίαιας αποκοπής μας, από τους γείτονές μας, από την ιστορία μας δηλαδή. Όλοι αυτή η διαδικασία σου δίνει την ευκαιρία επανεκτίμησης της δικής σου ταυτότητας.

Πως προέκυψε η συνεργασία με την κ. Ειρήνη Παππά; Πως ήταν να δουλεύετε μαζί;

Η συμμετοχή της Ειρήνης Παππά στην ταινία έγινε με τον πιο απλό τρόπο. Της έδωσα το σενάριο, της άρεσε, γλυκόπικρο το ονόμασε τότε, και όταν έφτασε η στιγμή εργαστήκαμε. Όταν κάναμε μια ταινία με τις προδιαγραφές που περιγράψαμε πιο πάνω, όχι αφηγηματική δηλαδή με την κλασσική έννοια, ο ηθοποιός είναι σε πιο δύσκολη θέση γιατί χρειάζεται να έχει μια πλήρη εσωτερική ελευθερία και να μη μένει προσκολλημένος στο γραπτό σεναριακό λόγο. Είναι συμμετοχος δηλαδή στη δημιουργία των σκηνών στο γύρισμα. Και όπως συνέβη και με τους άλλους συντελεστές έτσι και με την Ειρήνη Παππά, ποτέ δεν ξέρεις που είναι τα όρια μεταξύ του ηθοποιού και του σκηνοθέτη. Πολλές σκηνές και λεπτομέρειες στην ταινία ήταν δικό της γέννημα. Την ευχαριστώ για όλα.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Νίκος Παντελίδης

ηθοποιός στην ταινία *Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας Απομονωμένος ποιητής*

[...] Σε μια ταινία μυθοπλασίας, ο ηθοποιός διαβάζοντας το σενάριο, μελετά το κείμενο, το ρόλο του, τις αντιδράσεις των υπολοίπων απέναντί του, μαθαίνει να μιλά και να περπατά όπως ο ρόλος του υποδεικνύει. Η δουλειά μου στο ντοκιμαντέρ ήταν τελείως διαφορετική. Δεν υπήρχαν πρόβες και ο χώρος ήταν πάντοτε καινούριος. Πιο συγκεκριμένα, ο χώρος υποδείκνυε τη δράση μου.

[...] Το δύσκολο στο σινεμά είναι ότι δεν υπάρχει ροή. Οι σκηνές γυρίζονται ανάλογα με το πρόγραμμα και όχι σύμφωνα με τη ροή του σεναρίου. Αυτό είναι σαφώς δύσκολο. Στο θέατρο αντίθετα, ο ρόλος αρχίζει και τελειώνει μέσα σε δύο το πολύ τρεις ώρες. Ο ρόλος και το έργο εξελίσσονται παράλληλα, χωρίς τη δυνατότητα του "cut". Το θέατρο πιστεύω είναι το σχολείο για τον ηθοποιό.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρης

Αφροδίτη Μάνου

για τη μουσική της ταινίας

Το κλάμα βγήκε απ' τον Παράδεισο

[...] Εφόσον η ταινία κινείται σ' ένα συγκεκριμένο χωροχρονικό πλαίσιο έπρεπε και η μουσική να κινηθεί ανάλογα. Ο χώρος και ο χρόνος είναι οι ελληνικές ταινίες στις δεκαετίες '60- αρχές '70. Σε ότι αφορά βέβαια το είδος της μουσικής και των τραγουδιών οι αναφορές ήταν φυσικά κι αυτές πολύ συγκεκριμένες, είναι ένα άκουσμα που το ξέρουμε όλοι και ως ακροατές πολύ καλά. Η πρόκληση για μένα ήταν να γραφτούν τραγούδια που να έχουν σημείο αναφοράς την εποχή εκείνη αλλά να μπορούν να σταθούν σαν άκουσμα και σήμερα. Δεδομένου ότι πολλά από τα τραγούδια των ταινιών στις οποίες αναφέρεται η ταινία μας έχουν μείνει πια στην ιστορία του τραγουδιού η πρόκληση ήταν μεγάλη γιατί εκείνα έγραψαν τη δική τους ιστορία, το να μιμηθεί όμως κανείς χρώματα και ήχους της εποχής εκείνης που να μην έχουν καμία αξία σήμερα, όντας έξω από την κινηματογραφική αίσθηση δεν με ενδιέφερε καθόλου. Προσπάθησα να χρησιμοποιήσω μ' έναν ισορροπημένο τρόπο στοιχεία της εποχής εκείνης αλλά και σημερινά και πιστεύω ότι κάποια, τουλάχιστον, από τα τραγούδια του δίσκου μπορούν να «σταθούν» και σήμερα στα ραδιόφωνά μας...

[...] Οι ανάγκες της ταινίας οδήγησαν στο να γραφτούν πολλά μουσικά θέματα με πάρα πολύ διαφορετικά στυλ, τόσο συνθετικά όσο και ενορχηστρωτικά, αλλά και πολλά τραγούδια, στην ουσία η ταινία είναι ένα ιδιότυπο μιούζικαλ. Αυτό κι αν ήταν για μένα πρόκληση, ήταν κάτι που δεν το είχα ξανακάνει. Όπως και να το κάνουμε το τραγούδι είναι ο χώρος μου και τον ξέρω καλά, τον ελέγχω, το να γράψω όμως μουσική με μια ολοκληρωμένη δομή, σχολιάζοντας διάφορες σκηνές που διαρκούν από δέκα μέχρι πενήντα δευτερόλεπτα, ήταν πολύ προκλητικό. Με άγχωσε αυτή η διαδικασία αλλά μου άρεσε και πολύ...

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

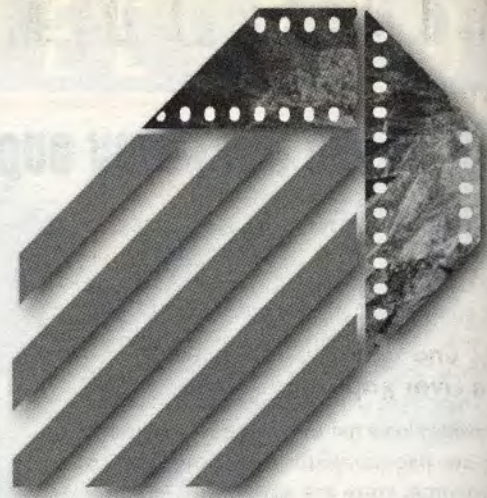
Ο δαίμων του ηλεκτρονικού τυπογραφείου

Στο χθεσινό φύλλο του Πρώτου Πλάνου, στη συνέντευξη της Αντουανέτας Αγγελίδης, σκηνοθέτιδας της ταινίας *Κλέφτης ή πραγματικότητα*, μπήκε η φωτογραφία της Δήμητρας Αράπογλου, σκηνοθέτιδας της ταινίας *Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση*. Ζητούμε συνώνυμη και επανορθώσουμε. Η Αντουανέτα Αγγελίδης είναι αυτή:

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Πτι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία

με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *EKKεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας
για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

My sweet home

του Φίλιππου Τσίτου (Γερμανία/Ελλάδα, 2000)

Πού χτυπάει η καρδιά της πατρίδας; Που δεν νιώθει κανείς ξένος; Ποιος είναι ο δρόμος για το σπίτι; Πως βρίσκει κανείς το ενδιαφέρον να ζει ακόμα αφότου αναμετρηθεί με τις μικρές επιδόσεις της ύπαρξής του και συνειδητοποιήσει ότι είναι χαμένος;

Το *My Sweet Home* παίζει σ' αυτό το τερέν της υπαρξιακής αγωνίας με διάθεση κωμικοτραγική, παιχνιδιάρικη και σαρκαστική και μιλάει για ένα θέμα οικουμενικό αλλά ταυτόχρονα προσωπικό: την αναζήτηση της ταυτότητας του καθενός. Το φιλμ συναντάει ένα μωσαϊκό ανθρώπων που συχνάζουν σε ένα κακόγουστο και παρακμιακό βερολινέζικο καφέ και ανήκουν σε διαφορετικές φυλές και εθνικότητες. Ένας μαροκινός εργάτης που θέλει να φύγει από τη Γερμανία και γι' αυτό προσπαθεί να «ρίξει» μια ελληνίδα της οποίας ο πατέρας είναι ιδιοκτήτης ξενοδοχείου στη Χαλκιδική. Ένας βραζιλιάνος φοιτητής που πρόκειται να απελαθεί. Δύο ρώσοι μουσικοί του δρόμου που προδίδουν τη φιλία τους. Μια νεαρή Ταϊλανδή που θέλει να εγκαταλείψει τον γερμανό σύζυγο της. Ένας ανατολικογερμανός που θριαμβολογεί επειδή είναι ο μόνος που γνωρίζει το ακριβές ύψος του Τείχους. Ο γερμανός ιδιοκτήτης του καφέ που ονειρεύεται την Αμερική. Ένας πακιστανός που πουλάει αναπτήρες για να επιβιώσει. Όλα αυτά τα πρόσωπα θα βρεθούν τυχαία μαζί στο καφέ, το βράδυ ενός προγαμήλιου πάρτι ανάμεσα στον αμερικανό Bruce και την γερμανίδα φιλενάδα του Anke, που αποφασίζουν να ενώσουν τις ζωές τους αν και γνωρίζονται μόλις ένα μήνα.

Με φόντο αυτή τη γαμήλια γιορτή, ο έλληνας σκηνοθέτης Φίλιππος Τσίτος που ζει και εργάζεται στο Βερολίνο, στήνει μια φρενιπτικά χιουμοριστική αλλά και γλυκόπικρη γιορτή της ανθρωπίνης ύπαρξης. Αντίθετα με τους χαρακτήρες του που στέκονται μετέωροι μπροστά στις επιθυμίες τους και τα όνειρα τους, το *My Sweet Home* είναι ένα φιλμ στο ύψος της κοινωνικής κωμωδίας που βρίσκει το δρόμο του με ακρίβεια και στιβαρότητα. Οι ρεαλιστικές ερμηνείες του πολυεθνικού καστ της ταινίας, η συνεχής εναλλαγή των διαδόσεων και των χρωμάτων, από την γκριζα και ψυχρή παλέτα των σκηνών στο δρόμο στην ζεστή και ζωηρή της αίθουσας του καφέ, κάμερα στο χέρι που δίνει την δυνατή αίσθηση του

ντοκιμαντέρ καθώς συλλαμβάνει τη ζωή στους δρόμους, η «σκοτεινή» φωτογραφία του γερμανού Hanno Lentz (υπήρξε βοηθός του Ρόμπερτ Μιούλερ) και η αυτοσχεδιαστικά παραληρηματική βαλκανική μουσική της «No Smoking Band» του Κόστουρίτσα, πετυχαίνουν να δημιουργήσουν την ατμόσφαιρα των αδιεξόδων, της σύγχισης αλλά και της γλυκιάς τρέλας που κουβαλάει η ανθρωπίνη ύπαρξη. Το *My Sweet Home* είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Φίλιππου Τσίτου και ταυτόχρονα η διπλωματική του εργασία για την «German Film and Television Academy» του Βερολίνου. Παλιός γνώριμος του φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους της Δράμας, από τις βραβευμένες ταινίες του *Parlez-Moi D'Amour* και *Charleston*, ο σκηνοθέτης ξεκίνησε να σπουδάζει μάρκετινγκ στην Αθήνα, ενώ δούλεψε ως φωτογράφος, βοηθός σκηνοθέτη, μοντέρ μουσικών ντοκιμαντέρ και ραδιοφωνικός παραγωγός.

Τ.Π.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 20:00

Φίλιππος Τσίτος

«Η ταινία μου ασχολείται κυρίως με τα κίνητρα των ανθρώπων και έχει σχέση με την ενέργεια και την απόλαυση της ζωής, πράγμα αδύνατο για ορισμένους ανθρώπους που επιπλέον είναι απρόθυμοι να συμβιβαστούν με συγκεκριμένες πλευρές της ζωής. Έχει επίσης να κάνει με το γεγονός ότι δεν γνωρίζουμε πάντα για ποιο λόγο κάνουμε ορισμένα πράγματα. Οι ξένοι φαίνεται να είναι περισσότερο επιρρεπείς σ' αυτήν την κατάσταση. Τα φυσιολογικά υπαρξιακά ερωτήματα αποκτούν ξαφνικά άλλη διάσταση όταν βρίσκεται κανείς αλλού, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο περιέλαβα το θέμα του ξένου στην ταινία μου, ακριβώς επειδή έχει σχέση με τον πόθο της πατρίδας.»

εσείς

που περνάτε τις περισσότερες ώρες σας?

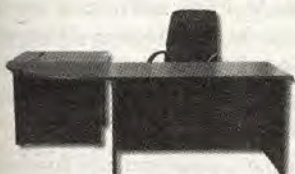
στον καναπέ?

στο ζεββάνι?

στον κήπο?

στο γραφείο?

στη σολοτραπεζαρία?

Όπου να αν περνάτε τις περισσότερες ώρες σας βρίσκεστε μαζί με ένα έπιπλο **δεξίς** από τα πολυκαταστήματα οικιακού & επαγγελματιών επίπλων που είναι μαζί σας παντού.

**Τώρα & 10
άτοκες δόσεις**

DESIGN BUSINESS & HOME

δεξίς
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΛΟ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μοναστηρίου 105. Τηλ. 031 516.006
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ - ΒΕΡΟΙΑ - ΣΚΟΠΙΑ - www.thesis.com.gr

ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ

Η προφητική ταινία του Φριτς Λανγκ στην αποκατεστημένη, αρχική της έκδοση και με τη νέα μουσική επένδυση του Bernd Schultheis.
Ερμηνεύει η Ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Σόφιας
υπό τη διεύθυνση του Νίκου Αθηναίου.

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2001, στις 21:00

Προπώληση εισιτηρίων:
Αποθήκη Γ (Information Desk)
Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

Διοργάνωση: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Με την υποστήριξη των Ινστιτούτων Goethe Inter-Nationes Αθηνών και Θεσσαλονίκης

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

In den Tag hinein The days between

Maria Speth (Germany, 2001)

The Days Between is an intelligent, patient work, brightened by excellent performances and fascinating visual compositions. Filmmaker Maria Speth has made her debut with an engrossing film about commitment, modern relationships and the never-ending struggle to communicate.

Lynn is a charismatic and direct young woman. Although she completely lacks any kind of life goal, she manages to attract a lot of intermittent followers with her energetic, appealing personality. Her relationship with her boyfriend David reflects the old adage that opposites attract as his approach to life is polar to hers: He is in training for the world swimming championship and is completely absorbed in his rigorous regime. Affection aside, David is resolved that his relationship with Lynn cannot be allowed to get in the way of his chances. Into this scenario walks Koji, a Japanese student who speaks little English and less German. In spite of their efforts, he and Lynn can exchange only a few words, yet it becomes obvious that the time they spend together is becoming more and more important to both of them. Lynn is drawn to the quiet Koji and he to her forthright charms. A romance seems imminent, except that Lynn is unwilling to break up with David.

Speth carefully balances dialogue between people who cannot speak the same language with the long, solemn monologues of characters who don't really have anyone to listen to them. Her actors reach for honesty and humour and achieve both: The rapport between the diametrically opposed Lynn and Koji is electric, thanks to the performances of Sabine Timoteo and Hiroki Mano. The spartan but lustrous appearance of the film's locations (Japanese noodle shops or antiseptic hallways) accentuate the painful dance between the two principals. *The Days Between* is a treatise on togetherness and isolation and the ways people try to escape both. Yet another impressive debut from Germany's newest generation of filmmakers.

Dimitri Eipidis

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ο πύργος / The chateau

του Τζεσί Πέρετζ (ΗΠΑ, 2001)

Η ιστορία του Chateau έχει σχέση με την περιπέτεια του ενδοσυνιδού Graham και του κυνικού υιοθετημένου αδελφού του Alan (Rex). Τα δύο αδέρφια βρίσκονται μαζί εξαιτίας μιας κληρονομιάς ενός πύργου στην Ν. Γαλλία, από έναν άγνωστο θείο. Στην διάρκεια του ταξιδιού προς το Νότο με το τρένο από το Παρίσι οι διαφορές μεταξύ τους φανερώνονται όλη τους την μεγαλοπρέπεια.

Αμερικανικοί Ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Σιωπηλή καταιγίδα / Stiller Sturm

του Τόμας Τόμσον (Γερμανία, 2000)

Η Anne είναι μια νέα γυναίκα που ζει στο διαμέρισμα της σε μια μεγάλη πόλη. Αναζητά την αγάπη αλλά δεν γνωρίζει τι είναι. Τέσσερις άντρες διασχίζουν το μονοπάτι της Anne και αφήνουν τα ίχνη τους στη ζωή της. Η ζωή της Anne στην πόλη είναι μια αντανάκλαση του να είσαι μόνος μες' τον πλήθος ή του να είσαι ακίνητος μες' την κίνηση. Όμως η Anne θέλει να ξεφύγει, και μες' την καρδιά της λυσοσμανά μια σιωπηλή καταιγίδα.

Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 15:30

Το καλοκαίρι που περνά

Mein langsames leben

της Άντζελα Σάνελεκ (Γερμανία, 2001)

Η Sophie ανακοινώνει στην Valeria ότι θα πάει στην Ρώμη για να δουλέψει. Στην συνέχεια εξαφανίζεται από την ταινία και επιστρέφει μόνο στο τέλος. Θα μπορούσε λοιπόν να πει κανείς ότι η ταινία ασχολείται μ' αυτό που συνέβη ενόσω η Sophie ήταν στην Ρώμη. Στο ενδιαμέσο η Valeria έχει ερωτευτεί, η Maria και ο Alexander πηγαίνουν μαζί διακοπές, η Maria θα μείνει ξανά έγκυος, ο Thomas θα πάει στο Παρίσι, η Linda θα κλάψει μπροστά στην Εθνική Πινακοθήκη, και πάει λέγοντας.

Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Τι ώρα είναι εκεί; / Ni nei pien chi tien

του Τσάι Μινγκ Λιανγκ (Ταϊβάν/Γαλλία, 2001)

Ο Hsiao-Kang πουλάει ρολόγια στους δρόμους της Ταϊπέι. Λίγες μέρες μετά τον θάνατο του πατέρα του συναντά την Shiang-Chyi, που φεύγει την επομένη για το Παρίσι. Σε μια προσπάθεια να γεφυρώσει την απόσταση ανάμεσά τους βάζει όλα τα ρολόγια του σε ώρα Παρισιού. Η ταινία απέσπασε το Μεγάλο Βραβείο Τεχνικής στο φετινό Φεστιβάλ Καννών.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 18:00

Οι μέρες ανάμεσα / In den tag hinein

της Μαρία Σπέτ (Γερμανία, 2001)

Η Lynn ζει μαζί με τον αδελφό της στο Βερολίνο. Είναι παρορμητική, μερικές φορές κακόκεφη, ενώ κάποιες άλλες δεκτική στην ατμόσφαιρα της πόλης. Η σεξουαλική ζωή της παλινδρομεί ανάμεσα στον David, έναν επαγγελματία κολυμβητή, και τον Koji, έναν λάπωνα σπουδαστή Γερμανικών. Η ταινία κέρδισε το Χρυσό Τίγρη στο Φεστιβάλ του Ρότερνταμ και το Μεγάλο Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Creteil.

Νέος Γερμανικός Κινηματογράφος - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

Γειά σου Τερέσκα / Czesk Tereska

του Ρόμπερτ Γκλίνσκι (Πολωνία, 2000)

Η Tereska είναι ένα κορίτσι που έχει ανάγκη από συναισθήματα αλλά δεν μπορεί να τα βρει ούτε στο σπίτι ούτε στο σχολείο. Κανένας δεν της δίνει σημασία και εκείνη νοιώθει ότι δεν την θέλει κανείς. Η φίλη της την αντιμετωπίζει αφ' υψηλού και ο κόσμος των αγοριών είναι γι' αυτήν απρόσιτος. Ψάχνει την ολοκλήρωσή της στο τραγούδι, όπου όμως αποτυγχάνει. Βρίσκει καταφύγιο σε μια φίλη μ' έναν ανάπηρο πορτιέρη, τον Edzio. Η ταινία κέρδισε το ειδικό βραβείο της κριτικής επιτροπής στο φεστιβάλ του Κάρλοβου Βάρυ.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:30

Έρωτες καθ' οδόν

Λαν Γιου / Lan Yu

του Στάνλεϊ Κουάν (Χονγκ Κονγκ, 2001)

Ο Τσεν Χαντόνγκ είναι γιος υψηλόβαθμου στελέχους της κυβέρνησης και ιδιοκτήτης μιας ανυπασσόμενης εμπορικής εταιρείας. Ο Λαν Γιου είναι ένας νεαρός από την επαρχία, που έχει έρθει στο Πεκίνο για να σπουδάσει αρχιτεκτονική. Αντιμετωπίζοντας σοβαρό οικονομικό πρόβλημα, είναι πρόθυμος να κάνει οτιδήποτε για να βγάλει χρήματα. Ο Χαντόνγκ συναντά τον Λαν Γιου και τον μπει στον ομοφυλοφιλικό έρωτα.

3x3 Stanley Kwan - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Σύντομο πέρασμα / Brève traversée

της Κατρίν Μπρεϊγιά (Γαλλία, 2001)

Ο έφηβος Thomas συναντά στο φέρι-μποτ την 30χρονη Alice. Η Alice ξεκινά το παιχνίδι της αποπλάνησης και ο Thomas παίρνει την πρωτοβουλία. Εκείνη αρχικά κάνει πίσω, έπειτα υποχωρεί και του δίνεται. Καθώς το φέρι φτάνει στον Πόρτομουθ εκείνη υπόσχεται να τον περιμένει. Όμως λίγο αργότερα εξαφανίζεται.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Π. Ζάννας, 23:00

Tomaz Thomason

Ο Τόμας Τόμσον γεννήθηκε το 1973

στην Πολωνία και μετακόμισε στην τότε Δ. Γερμανία το 1981. Σπούδασε κινηματογράφο και τηλεόραση στη σχολή του Λοντς. Από το 1997 σκηνοθετεί και κάνει παραγωγές ταινιών. Η **Σιωπηλή Καταιγίδα** είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του. Το **Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης** είναι το 3ο **Φεστιβάλ** που την φιλοξενεί. «Είναι μια πολύ σιωπηλή ταινία στην οποία δεν συμβαίνει τίποτε το πολύ μεγάλο. Η σιωπηλή καταιγίδα συμβαίνει στο εσωτερικό του κύριου χαρακτήρα. Μια νέα κοπέλα, όχι πολύ δραστήρια σχεπικά, απομονωμένη, βιώνει μια καταιγίδα στο εσωτερικό της», σημειώνει ο πιο νέος σε ηλικία σκηνοθέτης των Νέων Οριζόντων.

Πώς γεννήθηκε η ιδέα της Σιωπηλής Καταιγίδας;

Στο τρίτο έτος των σπουδών μου έκανα μια μικρού μήκους και η ιδέα ήταν να αφηγηθώ μια ιστορία βασισμένη κυρίως στην ατμόσφαιρα των εικόνων με κεντρικό χαρακτήρα μια νέα κοπέλα η οποία ζει σε μια μεγαλούπολη. Η διάρκειά της ήταν περίπου 18 λεπτά και δεν μ'ευχαρίστησε ιδιαίτερα επειδή στο σημείο που ο θεατής αρχίζει να ενδιαφέρεται για την ταινία, αυτή τελειώνει κιόλας. Ήταν πολύ σύντομος χρόνος γι' αυτό το είδος της αφήγησης.

Μοναξιά Ναι, Μοναχικότητα Όχι

Τί συμβολίζει η παρουσία του Ζωολογικού κήπου στην ταινία;

Τα ζώα στον ζωολογικό κήπο φυσικά είναι κακόμοιρα, φυλακισμένα σε κλουβιά. Με κάποιο τρόπο συμβαίνει το ίδιο και με τον κεντρικό χαρακτήρα. Είναι επίσης ένα άτυχο κορίτσι ακόμη κι αν μερικές στιγμές δεν μας είναι τόσο συμπαθητική. Επιθυμεί να αποδράσει από αυτό το κλουβί. Τα ζώα οπωσδήποτε είναι όντα τα οποία υποκούν στα ένστικτά τους. Κάτι παρόμοιο θέλει να κάνει κι εκείνη, θέλει ν'ακολουθήσει τα ένστικτά της. Αυτό δεν είναι η λύση για τον καθένα, απλά είναι η λύση γι' αυτό το νέο κορίτσι το οποίο προσεγγίζει τη ζωή περισσότερο σκούγοντας την καρδιά της. Νομίζω πως μερικές φορές

είναι καλύτερο για πολλούς να υπακούουν στα ένστικτά τους.

Μπορείτε να μιλήσετε για την πολύχρωμη αισθητική ατμόσφαιρα της ταινίας;

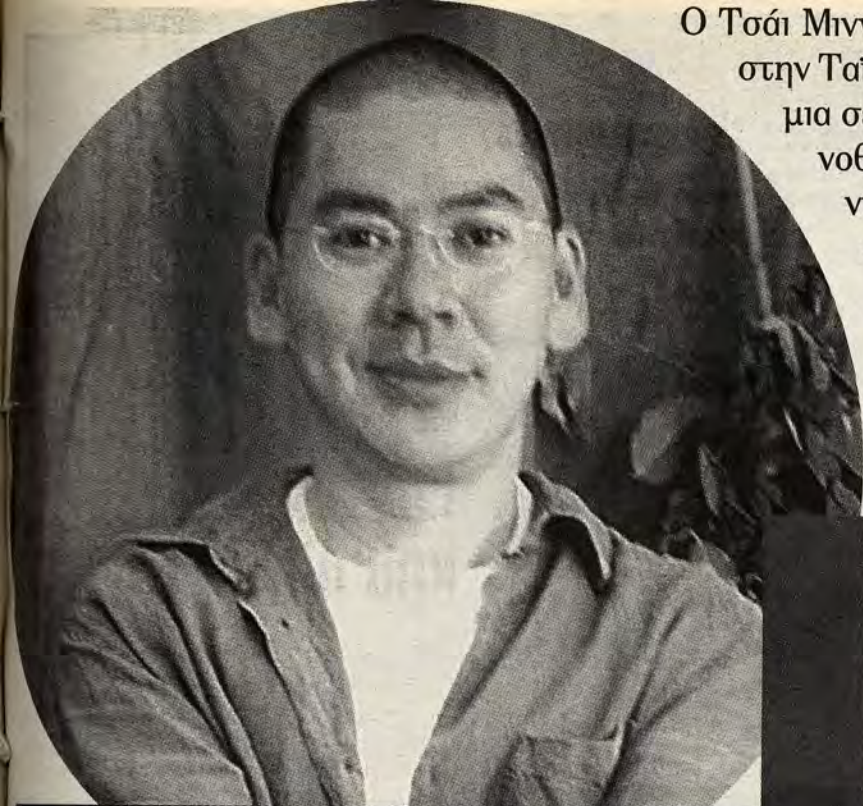
Μου αρέσει πάρα πολύ η μουσική και νομίζω πως οι εικόνες πρέπει να είναι πάνω κάτω σαν την μουσική. Καθαρές κι αρμονικές. Γι' αυτό, για παράδειγμα, χρησιμοποίησα διαφορετικά φίλτρα για να έχω καθαρή και φρέσκια εικόνα δίχως ενοχλητικά χρώματα. Πίσω από αυτή την αρμονία στο κάδρο η ταινία γυρίστηκε μονάχα με κάμερα στο χέρι. Μερικές φορές γίνεται εντυπωσιακό, αλλά τις περισσότερες δεν γίνεται. Θέλαμε επίσης να δώσουμε ελευθερία στους ηθοποιούς, ώστε να μπορούν να μετακινηθούν και πολύ εύκολα να μπορούμε να πάμε κοντά τους με την κάμερα και να καταγράψουμε κάτι ζωντανό.

Σκεφτήκατε να κάνετε την ταινία σε ψηφιακό βίντεο;

Νομίζω πως θα ήταν μια καλή ιδέα θα είχαμε περισσότερο χρόνο αλλά τελικά την γυρίσαμε σε 16 χιλιοστά.

Συνέντευξη: Χ. Καλλίτης

“Στο κέντρο όλων των ιστοριών μου υπάρχει πάντα μια νέα γυναίκα”

Ο Τσάι Μινγκ Λιανγκ γεννήθηκε στη Μαλαισία το 1957. Στην συνέχεια μετακόμισε στην Ταϊβάν για να σπουδάσει κινηματογράφο. Γρήγορα δημιούργησε αίσθηση με μια σειρά από πειραματικά θεατρικά έργα, ενώ λίγο αργότερα άρχισε να σκηνοθετεί δραματικές σειρές για την τηλεόραση. Έκανε το σκηνοθετικό του ντεμπούτο με το *Rebels Of The Neon God* (1992). Με το *Ποτάμι* απέσπασε την Αργυρή Άρκτο στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, ενώ το 1997 ήταν στο 3X3 των Νέων Οριζόντων. Με το *Τί ώρα είναι εκεί;* κέρδισε το Μεγάλο Βραβείο Τεχνικής στο φετινό Φεστιβάλ Καννών.

Tsai Ming-liang

Ο Χρόνος Είναι Ένα Ποτάμι που Κυλά Χωρίς Επιστροφή

Υπάρχει μια ομοιότητα ανάμεσα στο αγόρι το οποίο ερωτεύθηκε την κοπέλα που αμέσως έφυγε από την Ταϊπέι για το Παρίσι και τη μητέρα που αναπολεί τον πατέρα που είναι επίσης μακριά. Θα λέγατε πως συχνά αγαπούμε περισσότερο τους ανθρώπους που είναι μακριά μας;

Αυτό που θέλω να πω σχετίζεται με μια πραγματική εμπειρία αγάπης και αναφέρομαι στη σχέση μου με τον πατέρα μου. Όταν ήμουν νέος και ζούσα μαζί του τον σεβόμουν αλλά δεν ήμουν πραγματικά πολύ κοντά του. Όταν έφυγα για να σπουδάσω ένιωσα πως αυτή η απόσταση που μπήκε ανάμεσα μας, μας έφερε με παράδοξο τρόπο πιο κοντά. Σχετικά με τους χαρακτήρες της ταινίας ίσως είχαν ένα είδος σχέσης αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρος κατά πόσο είναι μια σχέση αγάπης. Ας μιλήσουμε για την μητέρα και τον πατέρα, όταν παντρεύτηκαν ήταν πολύ ερωτευμένοι αλλά ίσως κάτι χάθηκε από την αγάπη τους στο πέρασμα του χρόνου. Ξαφνικά λόγω της τεράστιας απόστασης που επιβάλλεται ανάμεσα σε ζωντανούς και πεθαμένους ξαναγεννιούνται παλιότερα συναισθήματα. Ωστόσο, στη φαντασία μου η πραγματική αγάπη μεταξύ δυο ανθρώπων τους δένει ασχέτως του τι συμβαίνει, από κοντά και από μακριά.

Ένας από τους ήρωες της ταινίας είναι το ψάρι στο ενυδρείο που βρίσκεται στο σπίτι του πωλητή των ρολογιών.

Το σπίτι του Χσιάο Κανγκ εξυπνέτησε ως χώρος για τα γυρίσματα των *Rebels of the Neon God*, *Το Ποτάμι* και *Τί ώρα είναι εκεί?*. Το μεγάλο λευκό ψάρι στο ενυδρείο πρωτοεμφανίστηκε στο *Ποτάμι* όταν ήταν μικρότερο σε μέγεθος από μια παλάμη. Το όνομα του είναι Φάτι και είναι χορτοφάγος, ωστόσο για τις ανάγκες των γυρισμάτων κατάπιε μια κατσαρίδα.

Τί σημαίνει ο χρόνος για σας;

Υπάρχει ένα κινέζικο ρητό το οποίο λέει πως ο χρόνος περνά σαν το νερό που κυλά, το οποίο δεν ξαναγυρνά. Έτσι για μένα ο χρόνος είναι με κάποιο τρόπο ανεξέλεγκτος και σκληρός, στο βαθμό που το πέρασμα του χρόνου μας ενηλικιώνει. Έχω ένα φίλο ο οποίος πουλάει ρολόγια στη Σιγκαπούρη. Όποτε τον βλέπω στο μαγαζί του συνεπαίρνομαι από τον ήχο των ρολογιών, τα οποία είναι τόσο διαφορετικά μεταξύ τους όπως και οι ήχοι τους. Είναι πολύ περίεργη αυτού του είδους η εμπειρία, με αυτή την αφορμή αποφάσισα να βάλω στην ταινία μου σαν θέμα την ώρα.

Αποφεύγετε να δείξετε εμφανώς τη σχέση ανάμεσα στα μέλη της οικογένειας. Μπορείτε να σχολιάσετε το γεγονός;

Δεν επιθυμώ να δείξω απ'ευθείας τις σχέσεις ανάμεσα στους χαρακτήρες. Από την εξέλιξη όμως της ταινίας ο θεατής φτάνει στο σημείο να δει πως υπάρχει ένας πατέρας μια μητέρα και το παιδί τους. Αυτό κάνει την αφήγηση πιο πλούσια, επειδή γνωρίζεις αυτά που χρειάζονται όταν αυτό είναι απαραίτητο.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για το θέμα της μετεμψύχωσης, ένα θέμα με το οποίο δεν ασχοληθήκατε σε προηγούμενες σας ταινίες;

Όλοι οι λαοί της Κίνας πιστεύουμε πως επιστρέφουμε με κάποιο τρόπο στη ζωή μετά το θάνατο. Αυτό το νόημα έχει η έννοια της μετεμψύχωσης. Το πέρασμα του χρόνου θέτει μια απόσταση. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα: Τελευταία ταξίδεψα αρκετά κι ένα πράγμα που ένιωσα έντονα είναι πως ο χρόνος μπορεί να μου επιβληθεί. Κάθε φορά που έπαιρνα το τηλέφωνο για να μιλήσω με κάποιον φίλο, έπρεπε να σκεφτώ τί ώρα είναι εκεί. Αυτά είναι συγκεκριμένα πράγματα που πρέπει να γίνουν επειδή την ώρα που καλώ το νούμερο λόγω της φυσικής απόστασης δεν γνωρίζω ποια ώρα είναι εκεί που καλώ. Έτσι διάλεξα αυτόν τον τίτλο και διατηρώ τις επιφυλάξεις μου επειδή απλά το νόημα του χρόνου μπορεί να παραπέμπει ταυτόχρονα στον καθημερινό κι εφήμερο χρόνο στον οποίο υπάρχουμε σήμερα αλλά και στον υπόγειο χρόνο. Θα μπορούσα να ρωτήσω: τί ώρα είναι εκεί; Με το εκεί εννοώντας έναν άλλο κόσμο. Έτσι γίνεται μια φανταστική μετεμψύχωση του τίτλου. Απλά ήθελα να προτείνω, το ερώτημα του χρόνου. Συνήθως προκαλεί θλίψη, επειδή δεν γνωρίζεις την πραγματική απάντηση και δεν πρόκειται ουσιαστικά ποτέ να την λάβεις.

Μπορείτε να μιλήσετε για τον τρόπο με τον οποίο δουλεύετε με τους ηθοποιούς σας και οι οποίοι είναι ίδιοι σε κάθε ταινία σας;

Θα ήθελα να δουλεύω μαζί τους για πάντα. Μ' ενδιαφέρει το πώς ο χρόνος θα καλύψει την εξέλιξη ανάμεσά τους, τις μικρές αλλαγές τους στον τρόπο που αντιλαμβάνονται τη ζωή σε καθημερινή βάση. Είμαι ένας παρατηρητής που επιθυμεί να γνωρίσει όλες τους τις εμπειρίες στο πέρασμα του χρόνου και νομίζω ότι είναι πολύ ενδιαφέρον πώς σε διαφορετικά επίπεδα χρόνου θα μπορέσουν να εξελιχθούν και να γίνουν κάτι που για μένα είναι ξεχωριστό.

Ανάμεσα στα θέματα του *Τί ώρα είναι εκεί?* είναι η μοναξιά, η αποξένωση, ο θάνατος, το κακό σεξ... Θέματα θλιβερά που τα αντιμετωπίζετε με χιούμορ.

Υπάρχουν στοιχεία μαύρου χιούμορ αλλά θα ήθελα να υπογραμμίσω το γεγονός πως για να μπορέσω να έχω περισσότερα χρήματα δήλωσα πως ήθελα να κάνω μια κωμωδία. Έτσι

“Επιθυμώ να είμαι ένας παρατηρητής όπως κι εσείς και δεν μπορώ να γνωρίζω ό,τι σκέφτονται οι χαρακτήρες, αυτό είναι στη διάθεση του θεατή να το ερμηνεύσει.”

έβαλα αρκετά αστεία αλλά όσο εξελισσόταν το σενάριο περιστρεφόμουν διαρκώς γύρω από το θέμα του θανάτου επειδή έχει τόσες διαφορετικές ιεροτελεστίες για εμάς τους ασιάτες. Κάτι που επίσης είναι αστείο για τις νέες γενιές. Η μητέρα για παράδειγμα άνετα αναφέρει: "Νά ο πατέρας σου, έχει γίνει πουλί." Είναι κάτι θλιβερό και αστείο ταυτόχρονα. Το γεγονός του θανάτου κινείται σε μια πολύ λεπτή γραμμή κι από τραγικό μπορεί να γίνει κωμικό. Αυτό δεν βγαίνει μελετημένα αλλά πολύ φυσικά.

Ποιά είναι η σχέση ανάμεσα στο *Τί ώρα είναι εκεί?* και στα *400 Χτυπήματα του Τρυφά?*

Από πάντα μου άρεζε η περίοδος της γαλλικής νουβέλ βαγκ. Θεωρώ πως είναι η χρυσή περίοδος του παγκόσμιου κινηματογράφου. Παλιότερα συνήθιζα να βλέπω χολιγουντιανές παραγωγές οι οποίες έχουν μια γραμμική αφήγηση όπου υπάρχει αρχή, μέση και τέλος. Ωστόσο το αλθροφανές αντιπροσωπεύει κάτι το καινούριο και ειδικά όπως υπάρχει στο *Τα 400 Χτυπήματα* του Τρυφά. Όταν το πρωτοείδα μου άνοιξε τα μάτια. Αν σ' ενδιαφέρει να φτιάξεις τη δική σου φόρμα δημιουργίας πρέπει να είσαι ελεύθερος. Υπάρχει αυτός ο αυτοβιογραφικός τόνος ενώ ταυτόχρονα ο Τρυφά χρησιμοποιεί ελεύθερο στυλ γραφής. Νομίζω πως προς αυτή την κατεύθυνση ανοίγει την σκέψη και είναι ένας πρώτοπόρος. Επίσης θα ήθελα να επισημάνω ότι από πλευράς ύφους το *Τί ώρα είναι εκεί?* είναι τελείως διαφορετικό. Ωστόσο κάθε φορά που συναντώ κάποια εμπόδια στη δουλειά μου επιστρέφω και ξαναβλέπω τα *400 Χτυπήματα* επειδή είναι μια προσωπική ταινία η οποία με αγγίζει αφάνταστα, νιώθω πολύ άνετα με τη συντροφιά της.

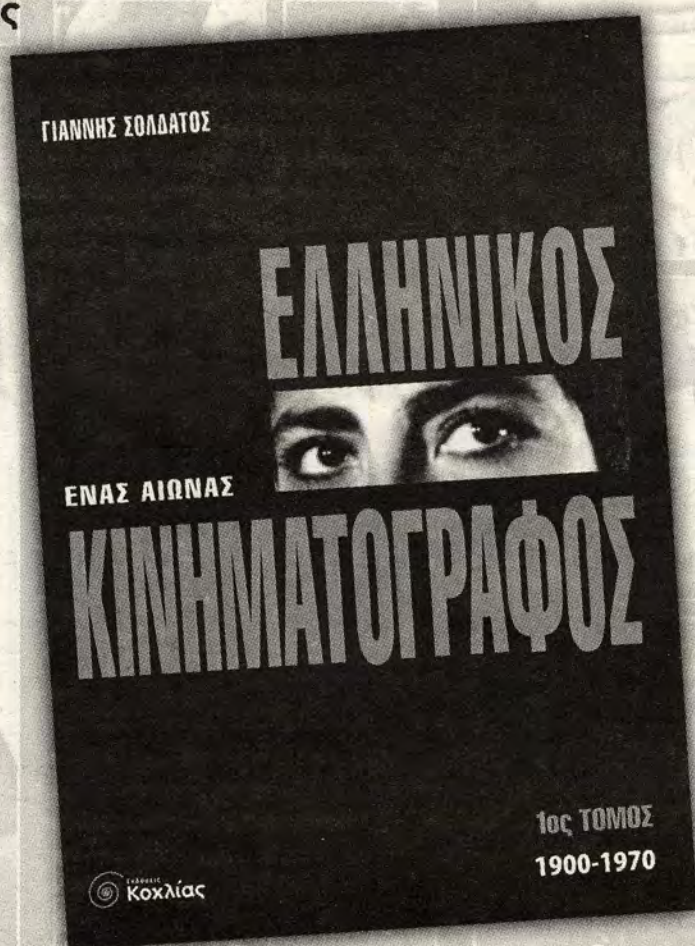
Η συμβολική παρουσία του Ζαν Πιερ Λεό.

Όταν βλέπω τον Ζαν Πιέρ Λεό 40 χρόνια μετά την ταινία στην οποία ήταν μόλις 14 ετών, τον βλέπω σαν τον αντικατοπτρισμό αυτής της ταινίας λόγω του παιδικού προσώπου του, παρόλο που έχει αλλοιωθεί από τα χρόνια. Οι χειρονομίες και οι κινήσεις του εξακολουθούν να μοιάζουν. Έτσι κάθε φορά που τον βλέπω μου ξαναδημιουργεί την εικόνα εκείνης της ταινίας. Στην πρώτη μας συνάντηση, δώσαμε ραντεβού σ' ένα καφέ του Παρισιού όπου συχνάζει. Μπερδεύτηκε με την ώρα, πιστεύοντας πως έχω καθυστερήσει κι έφυγε χωρίς να με περιμένει. Όταν έφτασα είδα μονάχα το άδειο φλιτζάνι του καφέ του. Του πρότεινα να διαλέξει το μέρος που θα ήθελε να γίνουν τα γυρίσματα στα οποία θα συμμετείχε. Επέλεξε το νεκροταφείο που βρίσκεται απέναντι από το σπίτι του. Εκεί μπορούσε απλά να έρθει με τα πόδια. Για τη συνάντησή του με την Σιάνγκ Σι στην ταινία, είχα προετοιμάσει αρκετούς διαλόγους, αλλά δεν ήθελα να τους αναγνώσει. Του ζήτησα ήρεμα να καθήσει σ' ένα παγκάκι του νεκροταφείου και να δώσει απλά το τηλεφωνικό του νούμερο στην Σιάνγκ Σι. Σκέφτηκα πως αυτό αρκούσε.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλίτσης

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

ΧΩΡΙΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟΡΥΘΜΟΣ

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

ΟΛΥΜΠΙΟΝ
ΣΟΦΙΣΤΩΝ
RENAULT

Μακριά απ' την πατρίδα / Herkes kendi evinde

του Semih Kaplanoglu (Τουρκία, 2001)

Επίκεντρο αυτής της ταινίας είναι τρία πρόσωπα. Το πρώτο, το οποίο παρακολουδεί η αφήγηση κυριαρχείται από μια τάση φυγής. Είναι ο Selim, 27 χρόνων, που ζει στην Κωνσταντινούπολη. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και καθώς δεν υπάρχουν άλλοι δεσμοί που να τον δένουν με το γενέθλιο τόπο, έχει αποφασίσει να μεταναστεύσει στην Αμερική, εγκαταλείποντας πίσω του ότι τον ενώνει με το παρελθόν. Θα συναντήσει τον, για δεκαετίες εξαφανισμένο, θείο του, τον Nasuhi. Έχει επιστρέψει, μετά από πενήντα χρόνια αναγκαστικής μετανάστευσης στην παλαιά ποτέ Σοβιετική Ένωση. Έχει διπτεύσει στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας και στα κολχόζ. Τώρα το μόνο που θέλει είναι τόπο ησυχίας και ηρεμίας. Το τρίτο πρόσωπο της δραματικής πλοκής είναι η γοητευτική Όλγα: Μετανάστης από τη Ρωσία, ζώντας τη ζωή του δρόμου, αναζητά τον εξαφανισμένο πατέρα της, έναν καπετάνιο. Η απόφαση του Selim να πουλήσει το πατρικό κτήμα με τις ελιές θα τους οδηγήσει πίσω στον τόπο καταγωγής της οικογένειας του ήρωα. Εκεί η επίσκεψη στον ελαιώνα και στο παλαιό πέτρινο σπίτι θα ανατρέψει τις βεβαιότητες του ήρωα...

Κέντρο της δραματικής πλοκής δεν είναι ο νεαρός Selim, αλλά μάλλον ο ηλικιωμένος και ταλαιπωρημένος από την ζωή Nasuhi. Η πίστη του στη ζωή, η αισιοδοξία του, η δύναμή του να υπερνικά τα εμπόδια και τις αντιξοότητες, η γενναιοδωρία του: όλα αυτά κρύβουν μια άλλη αντίληψη ζωής. Μια αντίληψη που στο σημερινό τοπίο μιας σύγχρονης αστικής μεγαλούπολης φαντάζει ως ένας αναχρονισμός. Και μπροστά σ' αυτήν την αντίληψη ο Selim καλείται να αντιπαραθέσει τις αξίες της μοντέρνας ζωής: Όμως η επιστροφή σε αξίες όπως η σχέση μας με τον τόπο και την παράδοση, ορισμένες φορές μπορούν να προσφέρουν τη λύση στα αδιέξοδα που η σύγχρονη ζωή και η τεχνολογία έχουν δημιουργήσει. Η ταινία μοιράστηκε μαζί με το *Offside* το βραβείο της Καλύτερης Τουρκικής ταινίας στο φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης, 2001.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 15:30

Semih Kaplanoglu

[...] Η ταινία παρουσιάζει το ταξίδι απελπισίας που κάνουν τρία πρόσωπα, καθώς αναζητούν μια θέση στον κόσμο, στο τέλος του 20ου αιώνα.

Η ταινία *Μακριά από την πατρίδα* βασικά στοχεύει στο να παρουσιάσει στους νέους θεατές, στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό, το ζήτημα της πατρίδας, για την οποία θα πρέπει να αγωνιστούμε να τη διαφυλάξουμε στον παγκοσμιοποιημένο σύγχρονο κόσμο, ο οποίος διαγράφει τα αόρατα σύνορα της ταυτότητας.

[...] Σήμερα η μεγάλη πλειοψηφία των νέων, σ' όλο τον κόσμο, σκέφτεται να φύγει να ζήσει μακριά από την πατρίδα του. Η ταινία *Μακριά απ' την πατρίδα* φέρνει ένα ηλικιωμένο πρόσωπο, το οποίο επιστρέφει στο σπίτι του μετά από 50 χρόνια απουσίας, σε συνάφεια μ' ένα νέο, οποίος έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει την χώρα του για πάντα, και με μια νέα γυναίκα, η οποία αναζητά μια ταυτότητα. Σκοπό έχει να διερευνήσει τα σύγχρονα μη ορατά προβλήματα αυτών που ζουν χωρίς πατρίδα.

(Δηλώσεις στα production notes.
Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας)

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ωδή στον ποιητή / Oda presernu

του Martin Srebotnjak (Σλοβενία, 2001)

Η κεντρική ηρωίδα της ταινίας η 17χρονη Natasha βρίσκεται σε δύσκολη συναισθηματικά θέση: έχει χάσει τον πατέρα της. Δολοφονήθηκε και ο δολοφόνος του δεν έχει ακόμα βρεθεί. Καθώς ο πατέρας της ήταν αστυνομικός επιθεωρητής, το γεγονός της μη διαλεύκανσης της δολοφονίας έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Ένα χρόνο μετά το τραυματικό γεγονός η κατάσταση δεν έχει αλλάξει. Ένα διεφθαρμένο πολιτικό καθεστώς καταρρέει και η Natasha βασανίζεται ακόμα από τους προσωπικούς της δαίμονες. Είναι αποφασισμένη να αποκαλύψει την αλήθεια και θέλει να πάρει εκδίκηση. Στην προσωπική της ζωή η κατάσταση είναι λίγο περίπλοκη: αισθάνεται πιεσμένη τόσο από τον έρωτα της για τον Marko, ένα παντρεμένο, όσο και από την ανεπιθύμητη προστασία που της προσφέρει ο Kiza, ένας φίλος του Marko που αντιμετωπίζει προβλήματα με τον νόμο. Αυτό που δεν έχει συνειδητοποιήσει η νεαρή ηρωίδα είναι ότι τα πράγματα μπορούν να πάρουν ξαφνικά μια απροσδόκητη και αναπάντεχη στροφή.

Δ.Μ.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

FIM

Film FM

radio 89.4

Το Φεστιβάλ σιουν αέρα!

3 - 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

42ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

PHOTOTECH

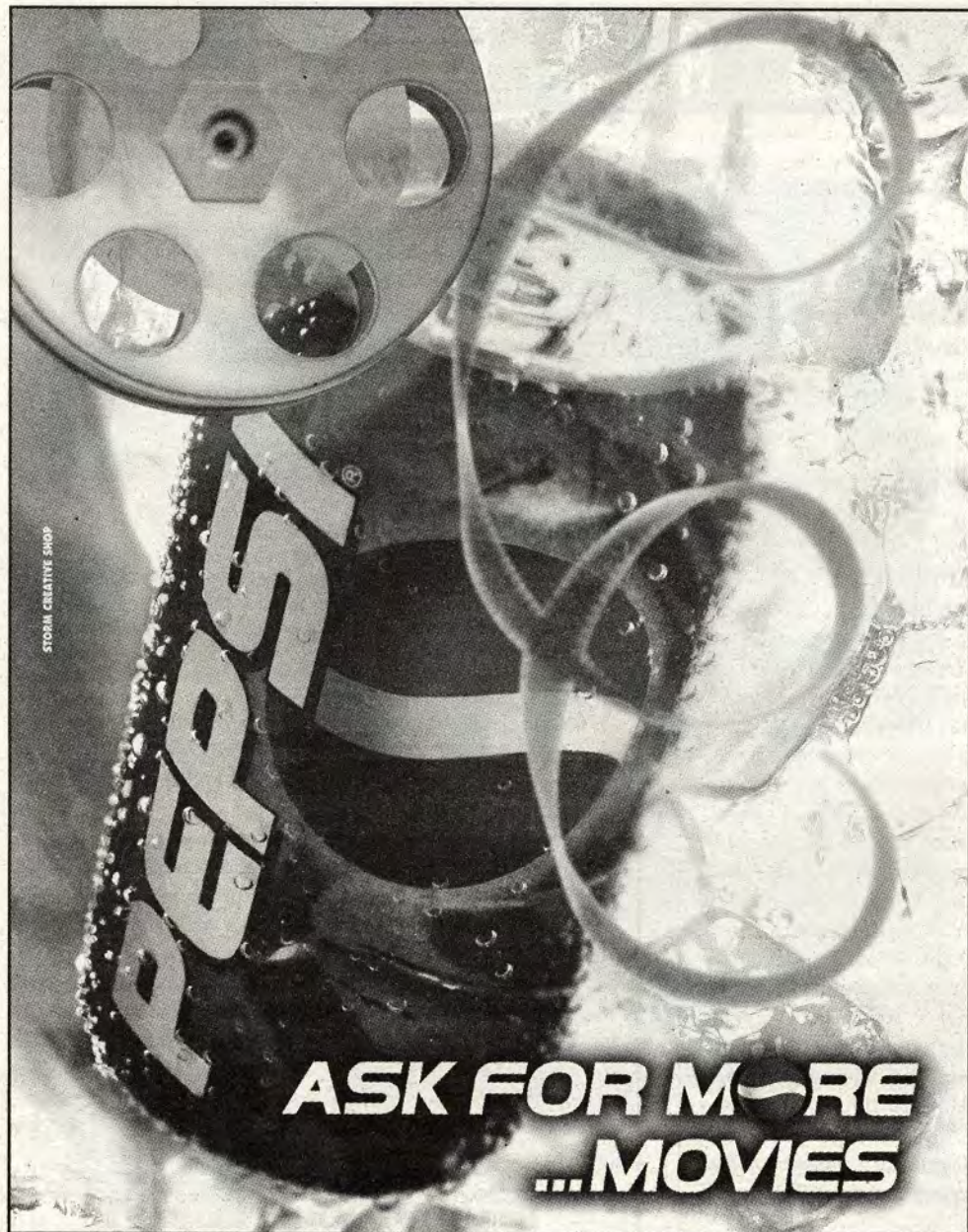
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε 30'

Πάροδος Αρύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

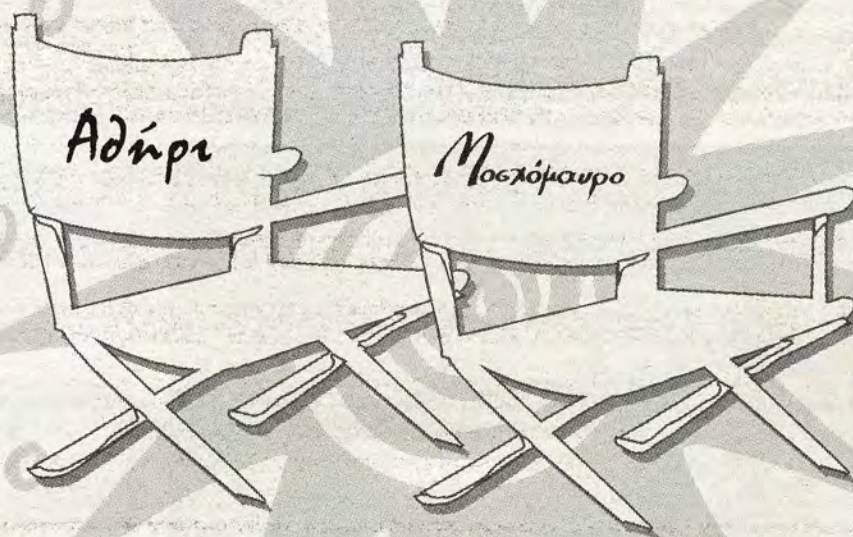

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Ευάγγελος Τσανιάδης α.ε.

Χειμώνας, μαύρα χάλια / Invierno mala vida

του **Gregorio Cramer** (Αργεντινή, 1997)

Παταγονία. Στις εσχα-
τιές το κόσμου. Ο νό-
τος της Αργεντινής.
Έρημη χώρα, χωρίς την
ανθρώπινη παρουσία. Ε-
κδικητική και αφιλόξενη,
μαστιγίζεται από καταιγι-
δες και ανέμους. Εκεί ο
Valdivia περιπλανιέται.
Ξεικλώνοντας μικροκλο-
ές και ξεδεύει τα χρήματα του στο ποτό. Ετοιμάζεται να κλέψει έ-
να αυτοκίνητο και το γεγονός αυτό είναι η αφορμή για την γνωριμία
του με την ιδιοκτήτρια. Είναι δασκάλα κολύμβησης και τα βράδια
συναντάει σ' ένα μπαρ. Μια παράξενη σχέση αναπτύσσεται μεταξύ
τους, με άτυχη όμως κατάληξη.

Ο Valdivia ονειρεύεται: στα όνειρα του κυριαρχεί ένα χρυσό πρό-
βατο. Ένα παράξενο τηλεφώνημα τον προσγειώνει στην πραγματι-
κότητα: Ο σενιόρ Ramenfort του ζητά επιτακτικά να βρει και να του φέρει το
χρυσό πρόβατο. Ένα ταξίδι αρχίζει ο ήρωας: Αναζητώντας το ποδηγούμενο ζώο,
περιπλανιέται χωρίς σκοπό, χωρίς νόημα, χωρίς αιτία.
Παρασθήσεις ή πραγματικότητα, αυτά που ζει ο ήρωας έχουν αναμφισβή-
τητα μια μεταφυσική διάσταση: μέθυσος και χωρίς πυξίδα στην ζωή του ο
Valdivia μοιάζει σαν να παλεύει με τους δαίμονες της ύπαρξής του. Η αί-
σθηση του κινηματογραφικού ρυθμού, ο χώρος (η Παταγονία) και ο κε-

ντρικός πρωταγωνιστής συνεισφέρουν στην τελική εικόνα που αποκομίζει ο
θεατής από την ταινία.

Με την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία ο Gregorio Cramer θεωρήθηκε
ως μία από τις ελπίδες του νέου αργεντινού κινηματογράφου. Η ταινία έκα-
νε την παγκόσμια πρεμιέρα της στο Forum του Φεστιβάλ Βερολίνου 1998.

Δ.Μ.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

Τρεις ταινίες μικρού μήκους

Παζαρέματα / Negocios

του **Pablo Trapero**, 1995

Ο Rulo, εργάζεται ως υπάλληλος σ' ένα κατάστημα ανταλλακτικών. Η ται-
νία αφηγείται την καθημερινότητά του: οι πελάτες, οι σχέσεις του με το α-
φεντικό (στον ρόλο ο πατέρας του σκηνοθέτη), η γοητευτική γειτόνισσα.
Όπως και στον *Κόσμο Γερανό*—οι δύο ταινίες έχουν κοινό τον κεντρικό χα-
ρακτήρα— στο κέντρο βρίσκεται ο κόσμος της εργασίας αλλά και οι δεσμοί
και οι σχέσεις που αναπτύσσονται γύρω από τον Rulo. Κινηματογραφημέ-
νη σε ασπρόμαυρο, η ταινία διαθέτει θέρημ συναισθημάτων και απλότητα
στο κινηματογραφικό ύφος.

Η έκφραση του πόθου / La expresion del deseo

του **Adrian Caetano**, 1998

Μια ομάδα νεαρών σ' ένα πάρκο στην Cordoba: Αλκοόλ και ναρκωτικά,
επιθέσεις και ληστείες. Η ζωή τους μοιάζει χωρίς νόημα και χωρίς σκοπό.
Διαμάχες και συγκρούσεις με τους άλλους ενοίκους του πάρκου. Ένα τρα-
γικό περιστατικό. Γνώριμο το σκηνικό για τον σκηνοθέτη της ταινίας, Adrian
Caetano. Όπως και στο *Πίτσες, Μπύρες και Τσιγαράκια* έτσι και εδώ στο κέ-
ντρο βρίσκεται ο κόσμος της νεανικής εγκληματικότητας. Διατηρώντας ένα
ύφος πολύ κοντά στο ντοκιμαντέρ και κινηματογραφώντας με ασπρόμαυρο,
ο σκηνοθέτης προσδίδει ένα άγριο ρεαλισμό στις εικόνες αλλά και την αί-

σθηση ενός αδιεξόδου. Η απελπισία και ο μηδενισμός δημιουργούν ένα
κλειστό σύμπαν για τα πρόσωπα της ταινίας, που αργά ή γρήγορα τα οδηγεί
στην καταστροφή.

Νεκρός Βασιλιάς / Rey Muerto

του **Lucrecia Martel**, 1996

Rey Muerto: Ένα μικρό χωριό στα βόρεια της Αργεντινής. Ήλιος και ζέστη.
Η ώρα της μεσημεριανής ξεκούρασης, της siesta. Μια γυναίκα μαζί με τα
παιδιά της φεύγει. Εγκαταλείπει τον σύζυγο. Ο λόγος; Η βίαιη και βάρβα-
ρη συμπεριφορά του. Κάποιος θα ειδοποιήσει τον σύζυγο για την απόδρα-
ση της συμβίας του. Η γυναίκα θα πάρει ένα πιστόλι για να υπερασπιστεί
τον εαυτό της. Η ένταση με την οποία παρουσιάζεται το περιστατικό, η κε-
ντρική γυναικεία παρουσία και ο macho ανδρικός χαρακτήρας προκάλεσαν
αρνητικές αντιδράσεις σε μερίδα ανδρών θεατών. Κατηγορίες για "φεμινι-
σμό" δέχθηκε η Lucrecia Martel. Η απάντησή της σαφής για τις προθέσεις
της: "Πιστεύω ότι δεν υπάρχει καμιά λογική και έξυπνη γυναίκα η οποία να
μην είναι φεμινίστρια". Βραβευμένη σε πολλά διεθνή φεστιβάλ η ταινία προ-
αναγγέλλει την μεγάλη μήκους ταινία της σκηνοθέτιδος Βάλτος: Εδώ ο χώ-
ρος—η επαρχία— και τα πρόσωπα είναι οικεία. Επιπλέον στην ταινία μπο-
ρούμε να αναγνωρίσουμε επιρροές από ταινίες γουέστερν, οι οποίες έχουν
αφομοιωθεί και ενσωματωθεί στην σκηνοθετική οπτική.

Δ.Μ.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 11:00

Lucrecia Martel, σκηνοθέτης της ταινίας *Ο Βάλτος*

[...] Είναι δύσκολο να πει ένας σκηνοθέτης τι τον παρακίνησε να γυ-
ρίσει μια ταινία, αφού την έχει ήδη προβάλλει στο κοινό. Αλλά, όταν
ξεκινάς να γράφεις το σενάριο μιας ταινίας για τους ανθρώπους της
χώρας σου, γράφεις για να μοιραστείς κάτι που σε απασχολεί με
τους ανθρώπους που λίγο ή πολύ γνωρίζεις. Κι όταν ξεκίνησε αυτή
η περιοδεία μου στα Φεστιβάλ σ' όλο τον κόσμο, αντιλήφθηκα ότι ή-
θελα να μοιραστώ κάποια πράγματα κι αυτήν την ταινία με περιο-
σσότερους ανθρώπους. Όμως αυτό δεν είναι κάτι που με απασχο-
λούσε κατά την διαδικασία του γραψίματος της ταινίας.

[...] Έχω πραγματικά εκπλαγεί από τον τρόπο που κοινό και κριτικοί
έχουν υποδεχτεί ως τώρα τον *Βάλτο*. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ό-
τι αυτό είναι κάτι που, κατά κάποιο τρόπο, σε βοηθάει. Σε κάνει να
νιώθεις πιο σίγουρος και ασφαλής ότι αυτά που έκανες και θέλεις να
κάνεις είναι αξιόλογα. Ιδιαίτερα όταν αυτά τα σχόλια προέρχονται από
"περιέργες" χώρες. Νιώθει, όμως, κανείς και μια μοναξιά, που δεν
τον βοηθάει καθόλου ν'αντιμετωπίσει τον Τύπο.

[...] Η μεγαλύτερη δυσκολία αρχικά ήταν να βρω τα χρήματα για να
γυρίσω την ταινία. Αλλά αυτό αρχίζει όταν η δουλειά του σεναρίου
τελειώνει. Για μένα, η μεγαλύτερη δυσκολία που ένας σκηνοθέτης α-
ντιμετωπίζει είναι ν'αποφασίσει τι θέλει να πει, τι ιστορίες θέλει να

διηγηθεί στο κοινό. Προσωπικά, ήθελα α-
πλώς να εκφράσω ένα συναίσθημα που
ένιωθα μέσα μου και δεν ήταν όμορ-
φο, μου προκαλούσε πόνο.

[...] Το Νέο Αργεντινικό σινεμά δεν
είναι τόσο ξεκάθαρο όσον αφορά το
ζήτημα των θεμάτων που πραγμα-
τεύεται. Δεν είναι τόσο ομοιογενές.
Αλλά αυτό που μπορείς εύκολα να δια-
κρίνεις είναι ότι οι περισσότεροι σκηνοθέ-
τες προέρχονται από τις μεσαίες τάξεις. Κι οι
περισσότεροι δεν είναι πολύ ευχαριστημένοι μ' αυτό. Για μένα, στην
Αργεντινή σήμερα είναι πιο δύσκολο να κάνεις παραγωγή ταινιών,
αλλά είναι πιο εύκολο να γράφεις ή να σκηνοθετήσεις μια ταινία. Κι
αυτό γιατί τώρα η χώρα έχει πετάξει τη μάσκα της και μπορείς να
δεις καθαρά το φριχτό πρόσωπο της πραγματικότητας. Κι αυτό είναι
κάτι που όλοι οι σκηνοθέτες το αντιλαμβάνονται και αυτό ίσως τους
κάνει να δημιουργούν καλύτερες ταινίες.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

**Πίτσες, μπύρες
και τσιγαράκια
Pizza, birra, faso**

των **Bruno Stagnaro, Israel Andrian
Caetano** (Αργεντινή, 2001)

Πέντε πρόσωπα βρίσκονται στο κέντρο της α-
φήγησης. Ο Megabon, ο Pablo (ο οποίος πά-
σχει από άσθμα), ο αδελφός και ασουλούπωτος
Frula και τέλος ο Cordobes. Μια γυναίκα είναι
στην συντροφιά τους, η Sandra, η οποία είναι έ-
γκυος από τον Cordobes. Και οι πέντε έχουν συ-
στήσει μια συμμορία και η ζωή τους είναι ένας
διαρκής και ανορθόδοξος αγώνας για επιβίω-
ση. Ασχολούνται με ληστείες επιβατών ταξί, σε
συνεργασία μ' ένα ταξίτζη, ο οποίος και κινεί τα
νήματα και καθορίζει την ζωή τους. Τα χρήμα-
τα που κερδίζουν από τις κλοπές είναι και το μόνο
μέσο για να επιβιώσουν. Όμως ένα συμβάν θα
διαταράξει τις ισορροπίες της νεανικής παρέας:
η Sandra θα συλληφθεί. Και η έξοδος της από
την φυλακή θα σημάνει και την επιθυμία της για
επιστροφή στη νομιμότητα.

Δ.Μ.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

**Σίλβια Πριέτο
Silvia Prieto**

του **Martin Rejtman** (Αργεντινή, 1999)

Η Silvia Prieto είναι σερβιτόρα και 27 χρόνων.
Η ζωή της είναι σε αδιέξοδο και χρειάζεται
δραστικές αλλαγές: έχει χωρίσει και σταμάτησε
να καπνίζει μαριχουάνα. Αγοράζει ένα καναρίνι
και κοτόπουλα τα οποία με μανία τα κόβει σε
κομματάκια. Μέσω του πρώην της, του Mar-
cello, γνωρίζει την Brite, η οποία μοιράζει δια-
φημιστικά ενός απορρυπαντικού στους δρόμους.
Το όνομα του απορρυπαντικού; Brite. Η Silvia
γνωρίζει τον πρώην της Brite, τον Gabriel. Είναι
συγγραφέας και ονειρεύεται λέξεις αντί εικόνες.
Έχει εμμονή με τα αποσμητικά. Μετά από κάθε
ερωτική συνέντευξη αδειάζει μισό αποσμητικό.
Καπνίζει μαριχουάνα και πίνει ουίσκι, ενώ την ί-
δια στιγμή κατορθώνει να παραμείνει απόλυτα
νηφάλιος και διαυγής στην σκέψη. Η Silvia έχει
μια εμμονή ιδέα: θέλει να ανακαλύψει όλες τις
συνονόματες της, όλες τις γυναίκες που λέγονται
Silvia Prieto, και να δημιουργήσουν μαζί ένα
σύλλογο, τον σύλλογο Silvia Prieto.

Δ.Μ.

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 23:00

Just past the festival midway point, forget the crowds, the articles, the critics' praise and flattery, and submerge yourself in the flickering cinema light. Don't be lost in the rush, but enjoy.

In Search of Equilibrium

What do you get when you combine a world-famous UK director, an Argentine critic, a pensive Turkish filmmaker, an up-and-coming Polish director, an actress from Belgrade, a Greek theater director and an outspoken Athenian writer? Heated arguments, according to the 42nd Thessaloniki Festival's jury. They cooled down enough to share the podium, addressing the press yesterday. The jury did not identify a trend in the competition films, but rather inquired: "What is film anyway?" Their intrepid leader, John Boorman, who apparently is playing the stabilising role, noted: "I am always looking for a vision, a film which has something to say and the skill with which to say it." He suggested making a film about festival juries, but more seriously said: "Though films are made with limited budgets, they shouldn't have limited ambitions." "Citizen Kane" after all, was a first film. A few of them noted they try to see the films as regular viewers, but have to check their reactions through a kind of "jury filter".

Crisis Management

The show goes on. Today's first competition film is "Stuff and Dough" (3.30pm) by director Cristi Puiu of Romania. In his film a man who wants to buy a kiosk is given a tempting offer by a mafioso. Then, at 10.30pm, is the European premiere of Christos Georgiou's "Under the Stars". The latter is about two Greek-Cypriots who voyage back to the Turkish side of the divided island.

Weighing the Odds

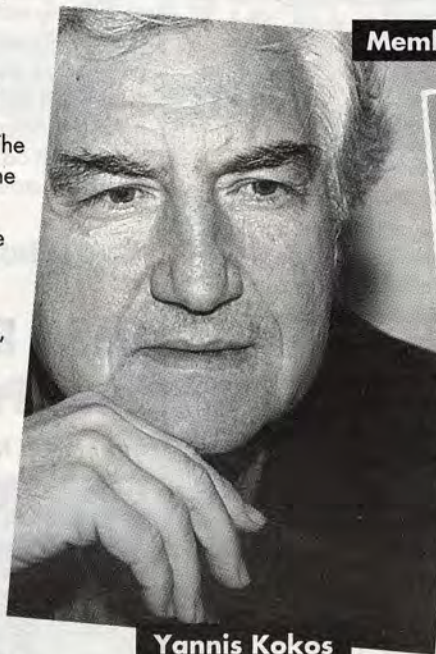
Early journalist birds had another nice surprise at the festival, newcomer Vangelis Seitanidis' assured first feature "Ghost of a Chance", the story of a medical student/professional gambler. The director and his crew spoke to the press about the simple, cleanly-shot film set almost entirely at the Loutraki casino, near Athens. "I won't do it again," Seitanidis said of his multiple roles: writing, casting, location (and "light") scouting, directing and co-producing. The script and pre-production took two years, and the making of the film another two years. "I'll find a screenwriter next time," the director noted, bravely adding: "I don't want to see the film again." The hardest part of the process were the eight days shooting at the 24-hour casino, where they had to be careful not to include real gamblers in shots. The music is made up of well-timed blares of Latin trumpets and a bit of Bob Dylan.

Towards a Lasting Peace

New Yorker John Gianvito is very proud of his competition film "The Mad Songs of Fernanda Hussein." While its release has not been widespread in the US due to its subject matter (the Persian Gulf War's aftermath), he is glad it has struck a chord among certain individuals. "I think," he said, "there is a hunger to see an alternative point of view, particularly since the events of September 11. People want to understand the deeper roots of the problem." He will take part in a project where different filmmakers make short films about the World Trade Center attacks.

FIRST ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ SHOT 42nd THESSALONIKI FILM FESTIVAL THURSDAY 15 NOVEMBER 2001 • N. 99

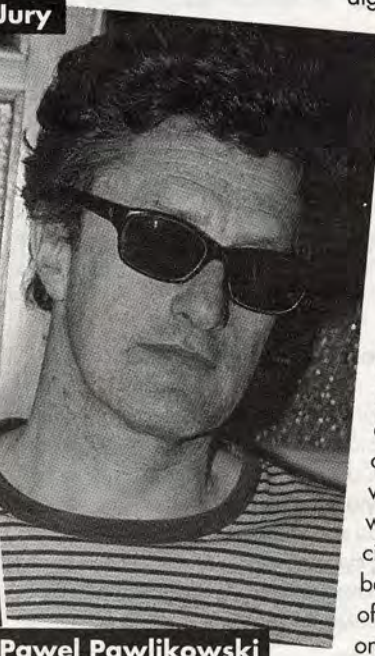
Soothing Cinema at Thess Fest

Yannis Kokos

Soti Triantafyllou

Pawel Pawlikowski

Members of the International Competition Jury

Make Yourself at Home

Yesterday Nicosia-born Yannis Ioannou spoke to the press about his "...And the Train Goes to the Sky." In it a Greek and a Georgian boy meet in the USSR in 1937 and search for their "homeland". Unfortunately the film did not meet the criteria for "Greekness", to participate in the State Quality Awards of Greece. In the end, the film was eliminated because the percentage of Greek dialogues was not high enough. "I guess silence doesn't count as Greek," the director noted. He added: "It's about time that we accepted that Russian and Turkish are

also the languages of Hellenism". There is "good, serious and quiet work" being done in Cyprus' film industry Ioannou said.

Harmonious Language

It was risky, notes Stamatis Tsarouchas, but he decided to make a commissioned film. He made "Athanasios Christopoulos, A Forgotten Poet" for Kastoria. The straightforward, but interesting documentary traces the poet's path around Europe, his writing and many areas of expertise. Christopoulos is one of Greece's most influential, but least known and often misunderstood poets. The excerpts from his lyrical work praise wine and love, the Greek language and life. He passed away, unnoticed, in 1847.

Steal Another Reality

Antoinetta Angelidi, in preparing "Thief or Reality", worked individually with each actor (without group read-throughs). The film has strong references to ancient drama. Ultimately only a few takes were needed for each shot. One of the hardest parts of the shoot was the performance of an actress playing a blind woman, who had special lenses on, and truly couldn't see. The script was written mostly by correspondence - between Angelidi and then-university student Rea Walden.

Escape the Lowdown and Rotten Blues

The makers of excellent documentary "Screamin' Jay Hawkins: I Put a Spell On Me" were a bit down, after the film's lackluster performance in Athens cinemas. The film's producers, from Ideefixe, noted that though it was shot on video "it wasn't as cheap as you'd think." Director Nikos Triandafyllidis added: "We don't mean to complain. We have to just make our own film and put our hope in digital cinema."

The Zen of Digital Technology

Directors intrigued - for financial or aesthetic reasons - by the digital video medium, would be wise to attend the "Digital Cinema and Creativity" panel discussion at the John Cassavetes theater today. Also in the digital realm a new site launched by the Northern Union of Greek Filmmakers, www.theatis.gr, featuring their new magazine (in Greek).

Meeting of the Minds

Get acquainted with the Argentines behind the films. Today (Thursday) at 12.30pm, six directors and cast/crew members from Argentina will hold a panel discussion about what's happening in their country's cinema. Get a quick taste beforehand with the 11am screening of three Argentine shorts. Meanwhile one of Greece's most popular actor/directors, comedian Lakis

Lazopoulos, speaks to the press today about his film "My Best Friend" (2.10pm). Other Greek films discussed today include "My Sweet Home", "Under the Stars", "Full Pink Ahead" and "Tomorrow is Another Day". The Greek Director's Union is holding their annual discussion at 3.10pm. Hopefully there will be a bit of fresh air in this annual conversation.

Quote/unquote:

"You could get pregnant just by looking at him." - Concert organiser Dimitra Manzouka on the star of Greek documentary "Screamin' Jay Hawkins: I Put a Spell on Me"

Angelike Conti

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 99 ΠΕΜΠΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ,
ΕΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΝΟΥΔΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΝΑΡΟΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

